

KRISTÁLY

IRODALMI és KÉPZŐMŰVÉSZETI FOLYÓIRAT
AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZPONTI LAPJA
AZ AKIOSZ 2009-BEN 20 ÉVES

BUDAPEST

XX. évfolyam 1-2. szám

*Pallás Ferenc festő művész, grafikus Ady-portréja
(ceruzarajz)*

Székelly Aladár fényképész Ady-képe nyomán

ADY ENDRE:

A SZÉTSZÓRÓDÁS ELŐTT

„És áll (az előbbieknél) helyébe egy utálatos... és békességnek színe alatt csalárdul cselekszik azzal, és elmenvén győzedelmet vészen kevés néppel. Elfoglalja az országnak gazdag részét... zsákmányt, prédát és gazdagságot oszt az ő vitézeinek, és gondolataival forgolódik az erősségeknek megvételek felől, de azt ideig eltitkolja.”

Dániel könyve, 11.

Hát népét Hadur is szétszórja:
Szigoruabb istenek ezt így szokták,
Miként egy régi, bánatos, erdélyi
Prédikátor írásba róttá
Keresvén zsidókkal atyafiságunk.
Jöttünk rossz erkölccsel rossz helyre,
Volt utonállók új utbanállóknak
S míg úrfajtánk egymást s a népet falta;
Tunya álmainkat jég verte
S még a Templomot se építettük föl.
Helyünkön meg nem tudtunk állni
S ide kerültünk, ez kezdeti átkunk,
Ma már nem mienk paráznás vérünk sem,
Jöhet a helyünkre akármi:
Megöltük és kibűnöztük magunkat.
És mi nem leszünk majd szétszórva
Árvult, de mégis győzedelmes fajta:
Minket korszakok tűz-dühe nem edzett
S fölolvaszt a világ kohója
S elveszünk, mert elvesztettük magunkat.

1914 január

KRISTÁLY

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA 2009. ÁPRILIS

Kocz Eta festményei

L. Gál Mária mandalái

Orosz Zoltán fotói

Balogh János drót-képe

Kerékgyártó Mihály fotója

Mezey Mária Magdolna festményei

Vagyóczki Kata festményei

Papp Judit festményei

Pallás Ferenc festményei

N. Pető 'Szigethy Ilona festményei

Feyér Mária festményei

Magyari Margit fotói

Vincze Zsuzsa festményei

B. Szabó Annamária (SZANNI) selyemfestményei

MOTTÓ:**ILLYÉS GYULA****AZ ÍTÉLETMONDÓHOZ**

„*Maecenas atavis...*” –
Horatius

Munkám csak te veszed semmibe. Semmiből én is főt s derekat fölfele szoktató máris szembetünő művet emeltem, új útjelzőt, e szeles, pusztá homokmezőn.

Én sem múlok el így jeltelen. A halál döntsön földre ma bár: úr marad ott, ahol álltam, gyűrűbe ráng ott a futó idő, mint szobrot kerüli, érleli a hiányt.

Fölnéz reám, amiből jöttem, az alja-nép. Bajjal tört utamon — mint hegyi sűrűn át kézzel tartva a gallyt a követők előtt — Úgy jöttem, hogy az út neki is út legyen.

S vár és jelre figyel s nagy fülcseggése tág csöndjében ma rekedt hangom, az ismerős, jólhordó közeget lel; ami terhe volt, szétcsattan ragyogón, min a megért vihar.

Nem fojtja el azt semmi. A nagy család bólint rá: szavamat mondja a tömzsi kún vincellér, a szikár jász kubikos, a hú székely, mind, aki szót ért, magyarán magyart.

Tömbként állok. Üres füllel a szóra már bölcs érvekre; komor arccal, ahogy e kor megformált. Mereven jobbom előre int, daccal, mint amidőn fegyver előtt meredt.

Élvén sokszorosán így jelenek meg az öröknél szomorúbb szolgalegény előtt, így ott, hol vacsorát már a szopós se vár — Álok csak s mutatok s egyre emelkedem.

Az**AKIOSZ****2009. március 21-én de.11 órakor nyitotta meg****Galériáját**

A kiállított képek között költőink egy-egy versét is bemutattuk,
„kép és vers”

A kiállítás 2009. március 21-től 2009. április 13-ig volt megtekinthető

**A KIÁLLÍTÓ-HELYISÉGRŐL
NÉHÁNY KÉP**

AZ AKIOSZ MŰVÉSZEINEK

KIÁLLÍTÁSA FOLYTATÓDIK:

MEZEI MÁRIA MAGDOLNA

PALLÁS FERENC

AZ KAIOSZ KÉT ALKOTÓJÁNAK

KIÁLLÍTÁSA NYÍLIK MEG

2009. ÁPRILIS 18-ÁN

BUDAPESTEN, A HUNGÁRIA ÁLTALÁNOS ISKOLÁBAN

1192. Budapest, Hungária út 36. sz. alatt

MEZEI ISTVÁN

MEDDŐ VITA

Míg én lázadtam, addig Te túrtél,
Engem a „fájdalom” visz,
Téged annak Hiánya vonszolt a halálba.

Tíz éve sírod hallgat immár,
Csak a magad után hagyott
Káosz kiált az égre.

De, ha van is igazság, vagy ha lenne
Is miféle.
Egyre többet gondolok a létre és nem létre.

Mint ahogy saját bűneim,
Úgy a tieid is naponta
Visszaköszönnek.

Aztán szépen összeformak,
Hisz akár csak Neked,
Nekem is jócskán voltak.

Hol értél véget, és hol kezdődöm én ?
Hisz Benned még volt,
De bennem már nincs remény.

Kháron, a hajós már sürget,
Unja ezt a meddő vitát.
Együtt, vagy külön, neki mintegy,
Indulna már!
Bárkáján kijavított minden hibát.

HármAn várunk a lét és a nemlét határán,
Apám, harcunk és én magam.
Egyszer egy helyre kerül,
Tudom,
Ki okos és ki oktalan.

PAPP JUDIT

VÁGYÁLOM

Egy szép új világ
kapuit kellene kitérni!
Ezen munkálkodni,
a jó ügyek mellett kiállni.
Ünneppé kellene tenni
az élet minden percét,
De magadnak kell megtalálni
Ennek a „receptjét”.

DEMETER SÁNDOR**AZ AKIOSZ 20 ÉVES***(Köszöntő)*

Időben tőle egyre távolabb
lélekben hozzá egyre közelebb,
azt most tudjuk csak ennyi év után,
mert minden év többet beszél a múltról
s a leckékről a jobban megtanultról,
amely szívünkhöz nőtt 20 év alatt —
szeretete bennünk így megmarad
nő tartalmassága ami fennmarad.
Lélekben hozzá egyre közelebb
s amit ma felelünk, azt holnap is,
úgy lesz írásunk még szebb!
Ünnepeljük és örülünk a 20 évnek,
a remény csillogjon előttünk,
hogy az AKIOSZ még sok időt
érjen meg, de ahhoz ISTEN segítsége
legyen velünk.

Mottó:

Az agy mit kigondol, büszkén hajtsa végre!
Szívünk együtt ver s kemény hite, hogy
küzd, keres, talál s nem hagyja magát,
hisz a költőknek jelleme közös.

TÓTH ZSUZSANNA SÁRA**TAVASZ**

Ébred a kedves, jó, öreg Természet,
az álmos föld is nyújtózik egyet.
A fák ágain rügyek kukucskálnak,
integetnek a bátor hóvirágok.
A kis hírnökök csengőjüket rázzák,
tőlük tudják az erdei madárkák,
hogy itt a tavasz! — élni kezd az erdő,
csivitel újra a sok kis csicsergő.
Rigók tollázkodnak, jó a langymeleg,
megunták már a fagyos telet. —
— Sétálok az erdőben, szívem sajog,
mert a sok szépséggel magam vagyok.
Mégképzik előttem hajad ezüstje,
vidám nevetésed, lelkednek tükre.
Velem vagy és kéz a kézben lépünk,
míg az emlékek útján a szívemhez érünk

ÉLES ÁRPÁD**TAVASZI KÉP TERASSZAL**

Senki sem vette észre a férfit. Szenderek,
csillogó tavaszi bogarak köröztek a tóparti
terasz lampionjai körül, némelyik kétségbe
esetten nekiverte testét a vörös fényű
papírnak. A férfi hiába úszott a part felé, a
terasz megnyugtató aurájának irányába, egy
ismeretlen erő a tó közepére húzta. A
háromtagú zenekar már játszott; fehér
öltönyük világtított a terasz szélén. Mozgás
nem volt az asztalok körül, csak a borotvált
fejű pincér osont oda olykor a szomjas
vendégekhez. Éber jelenlétében ott sejtett a
megszokás és a közöny, álmos csendben
nyitotta ki a kasszát, töltötte a poharakat. A
szaxofonos nem játszott, csak a bogarakat
hajtotta arca elől egy nyári kalappal, csak a
bögős csapkodta tömpe ujjaival a húrokat.
Talán a dobok seprűje szólt? Vagy a szél
lengette a módjával nyírt nádat? Nem tudni.
A távolból egy omnibusz csengője szólalt
meg, elhalón, ahogyan a bagoly énekel éjjel a
város cserepes tetőin. A pincér tekintetét csak
a hátsó asztalnál ülő nő vonzotta. Szobai
pongyolában ücsörgött, melynek redői közül
fókák és pingvinek képe bontakozott ki, bő
ujján delfinek ugráltak a kövér habok közül.
A pincér szeme elveszett a nő pongyolájának
mintáján Gyakran álmodott róla, hogy sarki
tengerekre hajózik, hogy bálnát lőjön, prémet
cseréljen az északi vadászokkal. A férfi már
egészen közel ért a teraszhoz, zsibbadt
tagokkal tempózott sötét vízben. Nem
kiálthatott segítségért, mert születésénél
fogva néma volt, úgy kapálózott, mint aki
egyetlen célt tűzött életében, átúszni a
kavicsostól a teraszig. Ereje végül elfogyott.
Valami húzta a mélybe, ernyedten
kapaszkodott a piaci úszógumiba. Mikor a
pincér észrevette a nő sötét szakállát, mely
vastag szálakban tekeredett púderes arca
alatt, a férfi merülni kezdett. A pincér végül
megszólította a nőt. „Mindig arról álmodtam,
hogy bálnavadász leszek.” A nő mosolygott
szakállá mögül, és egy fél pohár pezsgőt kért.
Arrébb egy vendég leeresztett úszógumit
halászott ki a tó nyugodt vizéből.

KOTASZEK HEDVIG

CSAK VÁRTAM...

Csak vártam az éjjelt
elhozta emléked.
Csak vártam a hajnalt
karodba takartam
csillagos arcomat
Neked megmutattam.

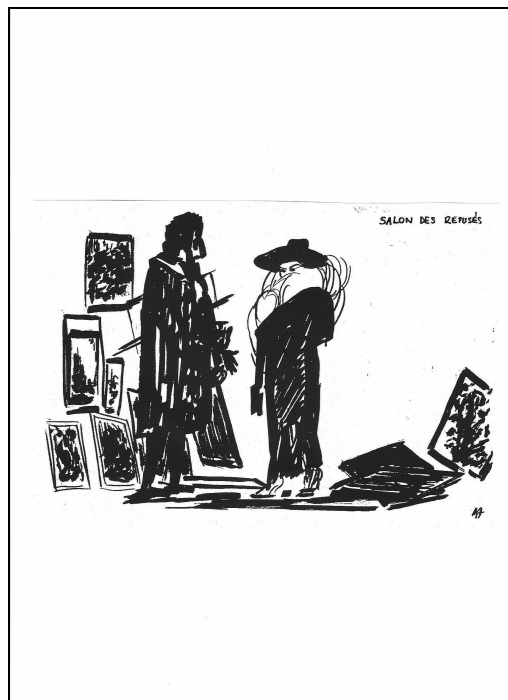
AZ ÉN DALOM

Hajlok a szélbe: nádbatörten
Ünnepi zúgással légy velem!
Szerelmem hangom felfut az éjbe
Néma sikoltás énekem.

Dobbanó karod vállamra ejted
Minden a Lét még! Kergeted.
Álom az érzés: megpihensz benne
Lángod az éjbe fekteted.

Kotaszek Hedvig: Szerelmem

Balogh János: SALON DE REFUSES

BALOGH JÁNOS

EGY NYUGDÍJAS MERENGÉSEI

Közeleg

Közeleg, jön, rohan felém már...
Én meg csak úgy rovom soraim
papírra, netre, emlékbe, bár
tudom, ... boraim még meginnám!

Csillanás

Rézrajzaimon csillan a fény,
mint üstökös a világ egén.
Tervezek szintézist (szép remény)
miben lesz szín, tézis is, meg én.

Nyelvezet

Találnék gondolat - sorokat
Öltögetem szavaim rímbe,
Ám kínba fordulnak a rímek is
És eszement
lesz a kimenet.

Bábeli zavar

Beszélünk Bábeli nyelveken
Folyik a szó, vagy csak makogunk,
Rég mást jelent az amit mondunk!
Elménket „ugatja” tudatunk?

Nyugdíjasoknak ajánlás

Mindennap ünnep, arcra derű,
türelem másokkal, munkálkodás
míg lehet, teremtés és alkotás,
utána jöhet csak a belátás
ennyi volt és semmi más!

FARKAS ANDRÁS**ELMŰLÁS**

Hasonlít életünk őszi falevéhez,
Amit az őszi szél össze-vissza kerget.
Megérik, megsárgul, majd végül leesik,
Ki tudja honnan jön, szelek hova viszik.

Ilyen az élet is, össze-vissza megyünk,
Őszi falevével mi is sárgák leszünk.
Az öreg fának nincs már új hajtása,
Nincs szép dús levele, de van száraz ága.

Ősszel az őszi dér levelét megcsípte,
Száraz ágat a szél össze-vissza törte.
A madárfészkeket is lefújta a szél,
A fa odvába búvik, ha itt a tél.

Jó gazda ilyenkor fedett helyet csinál,
Hol a kismadár száraz magot talál.
Védjük a hidegtől, hótól és esőtől,
Madarak rémétől, macskák körmeitől.

Az ember is olyan, mint a fának levele,
Elmúlik az ősz s tél, koporsó a helye.
Búcsút int családnak, és e szép világnak,
Másik világba megy, helyet kér magának.

A helye attól függ, milyen volt ideát,
Ez árnyékvilágba jót valaha csinált?
Ha csak rosszat csinált, a tűzbe a helye,
Pokolnak fenekén vergődhet kedvére.

De ha jószívű volt, boldog lesz odaát,
Istentől, embertől, csak szeretetet lát.
Mennyország kapuját Szent Péter kitárja,
Szent András már várja, viszi trónszobába.

Ott fogadja Isten fénybe, ragyogásba,
Ezt kapja az ember, ha jó volt e világba.
Szerette hitvesét, szerette családját,
Szerette Istenét, s teremtett világát.

NYÍREGYHÁZI NAPLÓ | 2008. DECEMBER 18.

A NAPLÓ ARCKÉPCSARNOKA

„Ez mind én voltam egykor...”

Az Aranytoll-díjas költő

A nyolcvanhat éves *Farkas András* a közelmúltban megkapta az AKIOSZ, az Alkotó Közösségek, Írók Országos Szövetsége életmű-díját, az „Aranytollat”. A hat kötettel rendelkező kitüntetett életútja legalább olyan változatos, mint költészete. ■

Farkas András 1922-ben született Máriapócson. Kevéske földjét szorgalmasan művelő, vallásos családban nevelkedett. Cipésznek tanult, de szakmájában nem dolgozott: sokáig Pesten az építőipar adott neki kenyeret.

A második világ-háború idején Sopronból Ausztriába került. Innen a háború után sokan Amerikába mentek, ő haza akart jönni. Kalandos körülmények között ért Nyíregyházára, majd Máriapócsra. 1945 után évekig napi tizenkét órát dolgozott egy fűzesgyarmati tejcsermokban. 1965-ben telepedett le Nyíregyházán, ahol az-óta is él. Három lánya, hat unokája és öt lány dédunokája van. Mindhárom leánya diplomás: ő maga azt vallotta, hogy gyermekeinek tanulniuk kell. Aki képezi magát, annak jobb a megélhetési esélyei. Farkas András hat unokája közül öt lány: emiatt is nagy becsben tartja az egyetlen fiút... Ő is örökölte nagyapja lírai tehetségét: egy 2003-ban született költeménye, az akkor nyolcvan esztendőes férfit arra indította, hogy verses, novellás könyvben, Vén diófa címmel örökítse meg élete történetét. Azóta elkészült hetedik kötete is. Teljes szellemi frissességgel tevékenykedik ma is: „dolga van” még a világban. Naponta öt-hat órát ír. Műveiben szeretné családja számára összefoglalni élet-

tapasztalatát, gondolatait. A 2003 óta évente kiadott, általában 250–300 oldalas kötetek mintegy kétezer verset, novellát foglalnak magukba.

Farkas András, származása, neveltetése következtében úgy véli: a világ lényege a munka. Hozzá hasonló gondolkodású felesége nyolcvankét esztendőes. Rigó utcai családi házuk körül minden apró-cseprő munkát elvégeznek. Családjá olykor csak műveiből következtet vágyaira: például egyik versében írta meg, milyen szépen képzele a hatvanadik házassági évfordulóját. (Lányai aztán pontosan úgy szervezték meg az eseményt, ahogy a költeményben olvasták...)

Az elmúlt években alkotója számára a költészet életben tartó erő: a korábbi fájdalmak, örömeik, bánatok az írás közben intenzíven idéződnek föl benne. Fiatalként a vele történeteket gyakran nem is gondolta végig kellő alaposággal; most, immár bölcsen, újraélve a múltat, joggal mondhatja Füst Milánnal: „Ez mind én voltam egykor”.

Karádi Zsolt

OROSZ ZOLTÁN

MŰBE ZÁRT SAS LÉLEK

Nagyapám, Farkas András emlékére

I.

Elveszlő létünk folyamán át,
Bekebelez a világ,
Nem marad utánad más,
Mit másért alkottál.

Örökké őrzi a csöndes idő,
A lassú folyam és nyugodt kő,
Elhaló hangok mellett áll őrt,
Mert léte örök temető.

II.

El-el – üvölté a sötét,
El-el – vonyít a farkaslét,
El-el – hangzik mindenfelé,
Fel-fel – és jó a nap felfelé.

Felnyitódik az éji koporsó, mély álom tűnik,
Fel-felkel a legény, s szíve rózsáját kalapjába
tűzi..

Még csak piros karimája égeti a kéket,
De már mozog a falu, s határában a kéve.

Fel-fel – munka vár,
Fel-fel – zengi minden száj,
Fel-fel – etess éhes szájt!
Fel-fel – vagy már meghaltál?

Öröm van az arcokon, fájdalom és por,
Ósidők óta itt így megy a sor,
Itt mindenkinek csak alsót paklizott a sors,
Nem változik más már csak a kor.

Fel-fel – munka vár,
Fel-fel – zengi minden száj,
Fel-fel – etess éhes szájt!
Fel-fel – vagy már meghaltál?

Mégis él a büszke nép és boldog itt a léte,
Nem menne el ez biz' semmi kényszerítésre!
Boldog párokban aratják a búzát – ebből lesz
majd éték,
Vasárnap megy a templomba az egész falu
népe.

III.

De változék az idő, kényére –kedvére,
Elúzi a legényt s párját Budapest szívébe.
De megállják helyük, így tovább űzi szépen,
Így bejárják az országot széltében.

Végre van egy hely, hol elfeledék őket,
Békében élhetnek lányaik körében.
De jött sok fiú, menyegző és gyermek,
Boldogabb is lett a házaspár élte.

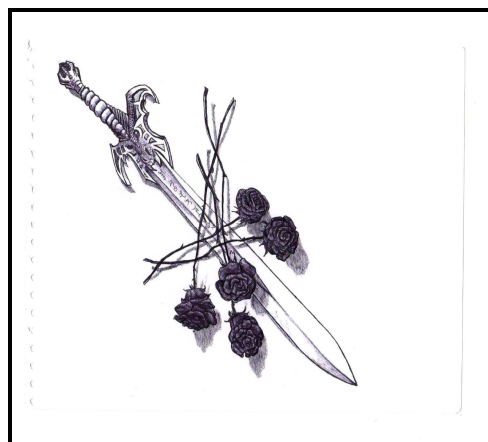
És mit ad Isten; dédunokákat, bőven,
És megnyílt szíve a dédapának tőle!
Versek születtek és mesék is bőven,
A dédik ezektől, sírtak és bőgtek.

De boldog is ez a legény, névnapját ülve,
Körbe néz családján és elered a könnye.
Boldog is lehet, így nyolcvannégy évére,
Irigyli is érte jó sok ismerőse.

IV.

De nagyszerű ember hogy mítosszá váljon,
Búcsút mond majd egyszer ezen a világon,
Itt hagyva a történeteit, miket belepí a por,
De okul majd mind komédián, tragédiákon.

Mert ezek a porban fennmaradnak örökre,
Míg elvész mellőle a földi test,
Mit láncként karolnak a művek és szellemek,
És egy közülük Nagyapám, a tiéd lesz!

Vogl Alexandra: Szerелеm

DOMOKOS IMRE

műfordítása eredeti eszperantó versből

EDMOND PRIVÁT**VÉGSŐ CSÓK (Lasta kisó)**

Ugyan merre szállsz kis pillangó
borzongva és sietve?
Már nincs liliom s rózsabimbó,
és jön a fagy hitszegve.

Szárnyaid lámpa fényeképpen
csillannak most a ködbe'.
Mit kutatsz szerte a nagy réten
elveszett nyárszülőtte?

A virágkertek mind sivárok,
csapongó vágyad ahol haladt.
A verbénák csontváz-szikárok
lombtalan tölgyfa alatt.

Hát miért repülsz zord időben
át a virágtemetőn?
Hisz minden helyen hulló könnyben
marad a fű reszketőn.

Elcsendesednek mind a fészkek,
megszűnt az illat árja.
Már nem verseng a darázs véled,
ki lesz a virág párja.

Csak a krizantém, mely hervadt már,
maradt a rónán néked,
s míg ajkad rajta végcsókra vár,
halálba dermedt téged.

EDMOND PRIVÁT: Lasta kisó

Vi kién flugas papilio
Tremante kaj rapidé?
Jam mortis rozo kaj lilio
Kaj vénás frost' perfide.

Flugiloj viaj kvazaŭ lampo
Briletas en nebulo.
Vi kion serĉas tra la kampo
Perdita somerulo?

Dezertaj estas la ĝardenoj,
Tra kiuj vagis amo via.
Skeletoj ŝajnas la verbenoj
Sub kverko senfolia.

Vi kial flugas én malvarmo
Tra flóra la tombejo?
Sur ĉiu loko pluva larmo
Nun restas en herbejo.

Silentas ĉiuj en la nestoj
Kaj svenis bonodoroj.
Jam ne batalos vi kun vespoj
Pri la floretaj korjoj.

Jen restas nur en kampo vasta
Velkinta krizantemo,
Sur kiu kiso via, lasta,
Mortieos vin en tremo.

T. SÁROSSY RÓZSA**GYÖNYÖRT HOZÓ**

Gyönyört hozó
Szép májusom,
Köszönt a lányod
Téged,
Sehol, soha
Vissza nem térő
Amit kaptam
Tőled,
Egy májusi
Hajnalai órában
Anyám megszült
Engem,
Hajnal Csillag
Fénylőn ragyogott
Fent a magas
Égen,
Őrzi és vigyázza
Minden tettemet,
Alkotásaimhoz ad
Hitet és ihletet

Z. FARKAS ERZSÉBET**CSIKOROG A HÓ**

Lábam alatt porrá váló hópehely
szürkévé szántja ragyogó tónusát
rendetlen hóbuckák síkos dombjain
száguldok az alkalom időszárnyán
a tiszta metafora fehér habján
csikorog a hó.

ÚTON

Csonttá dermedt a természet;
életem ablakából figyelem
s a tél ölelésében érzem,
hogy a nyár nem múlik el
szívemből, amíg szeret.

DEMETER SÁNDOR**SZERELMES VASÁRNAP**

Vasárnap van angyalom,
szebb nap nincs is ennél,
szép arcod nézegetem
s a szemedben magamat,
számmal szádra leltem
megcsókoltalak forrón,
te simogattad homlokom,
mert öledben ott voltam
óh, szerelmem, kicsikém
úgy szeretlek téged én...
hogy csillagot gyűjtanék
veled minden este én,
és aztán csend, csend, legyen
s halk, suttogó szavad, mint régen
oly édes a csókod számon
a sok virág nevet titkon,
hogy itt vagy ma újra velem,
vasárnap van angyalom,
szebb nap nincs is ennél—
óh szerelmem, kicsikém,
megcsókollak kedvesen,
ste válaszolj rá csókokkal.

LÁNG EL PÉTER**VEGETARIÁNUS DAL**

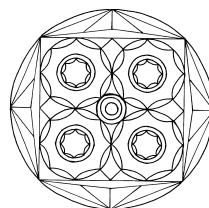
Ching Hai Legfelsőbb Mesternek szeretettel
(*Dalszöveg*)

Csak zöldséget zabál
és gyümölcslevet piál,
egy cseppet sem hízik
és mindenkiben bízik.
Ő a vegán vagány,
a vegán vagány,
ő a vegán vagány,
a vegán vagány.

Flavon Maxot majszol,
jó csajokat hajszol,
és nem riad meg semmi bajtól,
jó zene mellett jó dalokat gajdol.
Ő a vegán vagány,
a vegán vagány,
ő a vegán vagány,
a vegán vagány.

Minden reggel meditál,
ha gond van nem hezitál,
benne van az erő
és mindenben nyerő.
Ő a vegán vagány,
a vegán vagány,
ő a vegán vagány,
a vegán vagány.

Zöld a kedvenc színe,
és nem beteg a szíve,
hegyet mászik és zongorázik,
elfogadja amilyen a másik.
Ő a vegán vagány,
a vegán vagány,
ő a vegán vagány,
a vegán vagány.

L. Gál Mária: Mandala

RADNÓTI MIKLÓS

Budapesten született 1909. május 5-én a Kádár u. 8. sz. házban, Glatter Miklós néven. Már születését tragédia kísérte: születésekor édesanyja és ikertestvére meghaltak. Ezt 8-10 éves korában tudta meg mostohaanyjától s ez az élmény élete végéig elkísérte. Már felnőttként írta:

Erőszakos, rút kisdéd voltam én,
ikret szülő anyácska,- gyilkosod'
öcsémet halva szülted-é,
vagy élt öt percet, nem tudom,
de ott a vér és jajgatás között
úgy emeltek föl a fény felé,
akár egy győztes, kis vadállatot
ki megmutatta már, hogy mennyit ér:
mögötte két halott

...

Anyácska, véres áldozat,
a férfikorba nőtem én,
erősen tűz a nap, vakít ,
lepke kezeddel ints felém,
hogy jól van így, hogy te tudod,
s hogy nem hiába élek én.,,
(*Huszonnyolc év*, részlet)

Apja, Glatter Jakab és anyja, Orosz Ilona is egy erdélyi kistelepülésről, Radnótról származtak. A Radnóti nevet 20 éves korában vette fel s a magyarosítást 1934-ben hivatalosan is kérelmezte.

Öt évvel később megszületik féltestvére, Erdélyi /Glatter/ Ágnes, aki később Nagyváradon és Bukarestben lesz ismert költő és újságíró. Őt Radnóti mostohaanyjával, Molnár Ilonával együtt Auschwitzban ölik meg 1944 májusában. — Ágnessel közös gyermekkori élményeit az *Ikrek hava. Napló a gyerekkorról* c. hosszabb elbeszélésben írja meg.

A Szemere utcai elemi, majd a Markó utcai főreál elvégzése után érettségi bizonyítványt a Báró Wesselényi Miklós felső kereskedelmi iskolában szerez.

Közben — 1921-ben elveszti édesapját is.

A csehországi Liberec textilipari főiskoláján 1927-28-ban elvégez egy tanévet, majd nagybátyja és gyámja, Orosz Dezső textilnagykereskedésében helyezkedik el, ahol irodai munkát végez.

1928 októberében, barátaival együtt folyóiratot alapít. Radnótótól két vers jelenik meg: a *Sirálysikoly* és a *Szegénység és gyűlölet verse*. A következő évben kiadott antológiájukban, a *Jóságban* már tizenkét verssel szerepel, majd gimnáziumi különbözeti érettségét tesz le, hogy egyetemi tanulmányokat folytathasson.

Részt vesz a Kortárs c. avantgárd folyóirat alapításában, majd szerkesztésében. A Kortárs kiadásában 1930-ban jelenik meg első kötete, a *Pogány köszöntő*.

Ősztől a szegedi Ferenc József Tudományegyetem hallgatója a bölcsészkar magyar-francia szakán. Baróti Dezsővel, Tolnai Gáborral, és Ortutay Gyulával rendszeresen látogatják Sík Sándor szemináriumait, és bekapcsolódik a szegedi fiatalok művészeti életébe.

Második kötete, az *Újmódi pásztorok éneke* botrányt kavart: ápr. 11-én házkutatást tartanak lakásán. A kötet nála lévő példányait elkobozzák, majd vallásgyalázás és szeméremsértés címen eljárást indítanak ellene.

December 8-án zárt tárgyaláson nyolcnapos fogházra ítéli a Törekvő-tanács. A következő év — 1932 — májusában az Ítéletábla Gadó-tanácsa helyben hagyja az elsőfokú ítéletet, de azt Sík Sándor közbenjárására felfüggeszti.

Nyáron a Valóság c. folyóirat munkatársa lesz, ősszel tanári alapvizsgát tesz. Előadást tart *Az új magyar költészet és irodalmi problémák* címmel, majd megjelenik *Lábadózó szél* c. kötete.

1934 májusában sikeres doktori szigorlatot tesz le, júniusban summa cum laude inósítással doktorrá avatják. Doktori értekezését *Kafka Margit művészi fejlődése* címmel írja, amit az egyetem Magyar Irodalomtörténeti Intézete és a Művészeti Kollégium is kiad. Ebben az évben lesz a Nyugat munkatársa.

Mozgalmas az 1935-ös év is: Brechtet fordít; *Mahagonny városának virágzása és pusztulása*. Antológiát szerkeszt, augusztusban feleségül veszi Gyarmati Fannit és megjelenik Újhold c. kötete. Rendszeresen részt vesz a Tóth Árpád társaság felolvasóestjein, bírálati és tanulmányai a Gondolat és a Nyugat hasábjain jelennek meg.

1937 januárjában Baumgartner-díjat kap. Nyáron egy hónapot Párizsban tölt feleségével, ősztől a Rádió Diákfélóra-

sorozatában a régi magyar irodalomról tart előadásokat.

Meredek út c. kötetét Cserépfalvi jelenteti meg 1938-ban. A következő évben ismét egy hónapot tölt Párizsban —, ebből egy hét a Pen Club meghívása volt. Hazatérve hozzákezd Guillaume Apollinaire verseinek fordításához.

Egyszerre három könyve jelenik meg 1940-ben: a Vas Zoltánnal közösen fordított Apollinaire versei, az *Ikrek hava* és a *Válogatott versek* —, saját gyűjteménye 1930-40-ig.

Szeptember 6-án munkaszolgálatra hívják be, dec. 18-án tér haza.

A 41-es évben világirodalmi antológiát szerkeszt Képes Gézával, Szemlér Ferencsel és Vas Istvánnal, szerelmes versek fordításgyűjteményét készíti elő, majd József Attila kiadatlan fiatakori verseit rendezi sajtó alá. Külön füzetben megjelenik *Naptár* c. versfüzére, lefordítja Henry de Montherlant *Lányok* c. regényét. Július elsején megkapja második munkaszolgálatos behívóját. Aláírás gyűjtés hatására 43 tavaszán térhet haza.

Május másodikán a Szent István Bazilikában megkeresztelkedik. Számos fordítást készít, s december 31-én egy baráti társaságban felolvassa frissen elkészült *Nem tudhatom...* c. versét. *Karunga, a holtak ura* címmel 1944 elején jelennek meg néger mesefordításai, majd május 18-án megérkezett a harmadik, az utolsó munkaszolgálatos behívó. Június másodikán érkezik a Bor melletti láger Heidenauba. Szeptember közepén — a kilátástalan hadi helyzet miatt — a németek felszámolják a bori táborokat és két csoportot alakítottak. Az első menetoszlop szeptember 17-én indult "eröltetett menetben" Németország felé. Szerencsétlenségére Radnóti az első csoportba került. A második, később indítandó csoportot a partizánok kiszabadították. — Az első csoport végsőig kimerítő menet után, a gyengénél is gyengébb ellátás mellett ért a Győr melletti Abdára, ahol — mint fölösleges, terhükre lévő koloncot, a 21 végsőig kimerült, beteg embert a magyar keret tarkólövessel kivégezték. Köztük volt Radnóti Miklós is.

Ha vázlatosan is, eddig követhettük nyomon az életutat.

Gyakran megtörtént már, hogy — Radnótiról beszélgetve — valaki megjegyezte, hogy: „dehát zsidó volt”... Valóban. De vallását nem gyakorolta, és ahogy a következő versből kitűnik, mindennek előtt magyar volt — *Nem tudhatom...* (1944), az, hogy 43 májusában megkeresztelkedett, semmi előnyt nem jelentett számára.

Nem jelentett előnyt, mert keresztényt is vittek munkaszolgálatra, ha politikailag megbízhatatlan volt. Számára ez az utolsó út korábbi megérzéseinek igazolódása, majd beteljesedése volt. Itt visszautalok arra, hogy egész életében a halál gondolata foglalkoztatta. Bor és Abda között az érzések bizonyosságokká váltak.

(*I. és II. Razglednica*)*

Amikor versek idézésére kerül sor, bajban vagyok: az egész életmű méltó lenne a felidézésre, de keretet szab az idő és a terjedelem, így sorsa végső alakulását szeretném verseivel illusztrálni: *Töredék, Hetedik ecloga, Eröltetett menet. III. és IV. Razglednica* című könyve

E szerény dolgozatot Vilcsek Béla *Radnóti életrajza* előszavának egy részletével zárom:

„A magyar költészet történetében élet és halál, élet és életmű egységének kérdése meglehetősen gyakorisággal vetődik fel. Nálunk a vers megformálása és megformáltsága nem egy esetben akár az örület elhatalmasodásának, az »eröltetett menet« kiszolgáltatottságának, vagy a teljes fizikai leépültség állapotának elviseléséhez is segítséget nyújt. A forma fegyelmének áhítása és vállalása még az életben maradást, az utolsó esélyt, a végső kapaszkodót is jelentheti.”

A végső kapaszkodót jelentette, de nem az életesélyt. Radnóti Miklóssal szaporodott azon költők száma, akik tragikus körülmények közt fejezték be költői pályafutásukat s egyben életüket is.

[Irodalom: Vilcsek Béla: *Radnóti Miklós* Elektra Kiadó, 2000. Pomogáts Béla: *Radnóti Miklós*, Gondolat kiadó, 1977]

(*szerb szó; üdvözlő-, képeslap)

Budapest, 2009. március 21.

NÉMETH SÁNDOR

W. TAKÁCS MARGIT**AZ ÉN HAZÁM...**

Az én hazám Magyarország,
itt nevelt fel az édesanyám.
Itt tanultam meg beszélni,
földön járni és szeretni.

Itt örültem, ha boldog
voltam,
ha bánat ért itt búsultam.
Szerelemre is itt találtam,
gyerekekre és családra.

Sok-sok év telt el
azóta,
hogyan hozott el a
gólya.
Vihetett volna más
tájra,
Amerikába, Ázsiába,
vagy

talán a titokzatos
mesebeli Afrikába,
de az okos égi madár
Magyar Honban talált
hazát.

E szép táj lett az otthonom,
e nép sorsában osztozom.
Hiszem, vallom, és remélem,
nem lehet csak véletlen,
hogyan magyarnak születtem

Az sem lehet véletlen,
hogyan ihlettel áldott
meg
A teremtő Jóisten,
s hogy dolgom
megkönnyítse,
ajándékba adta még,
a költészet szeretetét.

Tehát addig amíg csak élek,
Szeretek, hiszek, remélek,
S költeményben dicsérem
A MINDENHÁTÓ JÓISTENT.

DELI ÉVA**NASZREDDIN HODZSA MA,
MAGYARORSZÁGON**

A balga bölcs, s bölcs balga mókás realizmusa

Vannak csodák

Naszreddin egyszer csak egy budapesti téren
találta magát. Nem igazán hasonlított a
paradicsomhoz, s azt sem tudta, hová került.
Mintha háború lett volna, de elég sajtós. Se
kard, se nyíl, pajzs az volt néhány embernél,
azok egyforma sötét ruhát viseltek. Nem értette,
hogyan ki, ki ellen van.

Aztán megvilágosodott az elméje. Óriási
bogarak álltak itt-ott, furcsa volt a lábuk, mert
kerekek, s csupán négy volt a legtöbbnek. Hát igen
felgyújtják őket, nem is normálisak az ilyen
bogarak, védekezni kell az elszaporodásuk ellen.
Korcsak is, meg mennyi terményt ennének föl az
emberek elől.

Egyszer csak érzi, hogy roppant módon
megfázott, amin eleinte nem csodálkozott, de
aztán a szeméből is patakzottak már a könnyek.
Próbálta összehúzni magát iciri-picirire. Hát,
nemigen segített, már nem látott, csak érezte,
hogyan hatalmas vízmennyiség zúdul rá. Hopp, a
turbánja eltűnt, s bőrig ázva bár, de repülni
kezdett.

– Ez igen, ez kaland, mindig is szerettem volna
repülni, legfőljebb nem vizesen, hanem szép
napos időben, turbánnal a fejemen, s ez a nátha
is igen borzasztó. Hirtelen ráébredt, hogy nem is
repül, csak két sötét ruhás viszi. Nem tudott egy
szót sem magyarul, nem értett semmit, beszéltek
hozzá, aztán fehér ruhások érkeznek, furcsa
bogárral, olyannal, amilyeneket már látott a téren
égni. De ezek mozogtak, sőt, gurultak, mint egy
szekér. Egy piros kereszt is volt rajtuk, a téren
már nem voltak, csak páran locsolgatták a
fölgújtott bogarak maradványait.

– Érdekes, most meg élesztgetik őket?

De jó helyre vitték! Csupa fehér ruhás ember
mozgott akiknek nem volt fehér ruhájuk, ágyban
voltak, a folyosón Naszreddinnek is jutott végre
egy ágy. Kapott egy furcsa, hátul lyukas inget,
ami nem volt túl hosszú. Egy fehér köpenyes
lépett hozzá, érdekes dolgot tett, mert egy tüvel
megszúrta.

– Hé, nem szerettem soha a darázscsípést! –
morgott a hodzsa. Kissé bágyadt lett, de utolsó
erejével még megszólalt:

– Na, most érzem, hogy megyek a paradicsomba,
sőt, az ajtó, már nyitva is áll.

Kívül a pszichiátrián

Nemigen néztek rá, kérdezgetni sem
kérdőzgettek, volt még néhány darázscsípés,
aztán rájött, hogy ez nem darázs. Tú volt, rajta
egy kis hengerecske, abban volt a folyadék,
amitől rendszeresen úgy érezte: Irány a
Paradicsom! Nem egy normális hely ez,
gondolta, csak hitegetik az embert, aztán marad,
az ágyában ébredve. Két nap múlva viszont
akadt némi kalamajka. Hozták a ruháit, s
határozottan úgy vélte, hogy a nevére
kíváncsiak. Minden ágy végén volt felirat, az
övén nem. Fehér ruhások kérdezgettek a
szomszédait, s bár olvasni nem tudott, szépen
kivágta magát: „Naszreddin”. Keveslették. Volt
egy igen idős úr, bizonyára valami mufti, kádi,
efendi, bár igen – igen méltatlanul bántak vele,
mert az idős embert még többször juttatták a
paradicsom felé egy olyan túvel, mint őt. Most is
éppen úton volt az öregúr oda-vissza a
paradicsomba. „No, ő már nem fog zsizsikelni a
nevéért, mivel látta, hogy az öreg a halálán van.
Szépen bediktálta: „Hodzsa” Adtak neki a
maradék saját ruhájából, ami bizony elég gyatrán
nézett ki, hála a téren átélt hajcihőnek. Pont
meghalt az ember, nem csoda, hisz annyit utazott
föld s menny között. Jajveszékelték a rokonai,
no, nem rögvést, mert csak idővel kerültek elő.
Addig az öreg efendi porhüvelyét lepedővel
körül kerítették az ágyában, még le is takarták,
egy másikkal. Elrejtették, mintha soha nem élt
volna. Naszreddin meg szétnézett a
szekrényekben, s látta, hogy az efendi cipője
pont jó neki. A kaftánszerű dolog is méretes volt.
Aztán látta, hogy az összes ruha megfelelő. Majd
ad Allah fényesebbet neki! „Ó, adj Allah
selyemből bőbugyogót, selyem papucset,
megérdemli ennyi utazgatás után! Saját
szememmel látám, hogy naponta többször is
kopogtatott ajtajadon. A felesége sem volt itt
halálakor, egy-két háremhölgyet is
megérdemelne, ó Allahom...” - mondá, s némi
bonyodalom árán felöltözött. Volt valami
vékony alkotmány, de azt az orvosokon látta,

hogy a nyakuk köré tekerve hordják. Hát azzal
nem boldogult úgy igazán, de azért a nyaka köré
tekerte. Érdekes dolgot látott hirtelen, mert
magát pillantotta meg. Nyújtotta a kezét,
meghajolt, ahogy illik, s a másik is. Aztán
megérintette a hasonmását, de valami hideg,
dolog volt az a fényes. Szóval ő volt, de még
sem. No, furcsa hely ez, elhúzókn innen. Nem
normális itt semmi. Kisétált, senki sem kérdezte
meg, hová is megy. Hipp-hopp, az utcán volt.
Berregő bogarak, rengeteg ember. „Ó Allah, ez
nem a paradicsom, oda csak az öreget fogadtad
be. Adj neki egészen fényes kaftánt, selyemből,
hímzett, buggyos bugyogót, Drága selyem
papucset, rokonságot, népeset, azonnal. Míg élt
ott sem voltak, mikor hozzád jutott, akkor
sírakoltak. Nehogy egy lepedő mögé rejtse te is
Mert efféle Paradicsomba nem kíváncsiak!”
De már szédült, s lekuporodott magához térni
egy ház tövébe. Ja, az öregnek nem volt turbánja,
csak valami furcsa fejfedője. Melege is volt,
letette maga mellé. Csúnya, de csengő pénzt
dobtak bele. Hm, ez érdekes. Gyűltek a pénzek.
Naszreddin meg nézegette őket. Se ezüst, se
arany, már a foga is elvászott a sok
próbálkozástól. „Allah, itt még a pénz is hamis!”
– sóhajtott megadóan. Milyen lehet ez a világ?!

BARÁTI MOLNÁR LÓRÁNT

TÁRGYALÁSON

Állsz,
elindulsz
fordulsz
megdermed arcodon
az örökös némaság
kiáltanál
nyelveden szavak
haláltusája
hallgatod a magány
közongoráinak akkordjait
(a szív teremőre
beszólítja az utolsó tanút [is]
és folytatódik tovább benned
életed örökös tárgyalása...)

SZALAY ANIKÓ**MÁJUSI ÉBREDÉS**

Lángba mártotta a nap varázsecsetjét,
égi bárányok gyapja tüzet fogott,
és a felhők vérrózsás kósza seregén
ámul a szem. Micsoda pompa, hogy ragyog!

Madárkórus csicsereg, köszönti a reggelt,
Zeng-bong az erdő május dalától,
Zsenge fűben tücsök hegedűje
húzza a nótát, s lepkék ropják a táncot.

Csillagok tűnnek el a sóhajtásban.
Ablakszem villan, tükröt tart, s kitárul
Friss levegő nyomul az ébredő szobába.
Nyújtózik a test, erőt gyűjt — még kissé kábult

Sejtek számtalan nyüzsgő sokasága
indul harcba — követeli az élet.
Nap mint nap — szerepét eljátszva —
a tóban tűz csillog, s álom száll a fénybe.

Z. FARKAS ERZSÉBET**A JÖVŐ ANYJA**

Szívdobbanásodra szívhang válaszol
fájdalmakat szomorít a holnap
bőröd tágul, gyomrod bukfencet vet
sóhajodban titkon átkot hordozol.

Édesanyányi remény szól helyetted
véred sóhaja gondolán táncol
fejlődő élet vérereidben
a magot elvetve megfogant benned.

Fejedben lázas tükörképek szállnak
napjaid lépcsőjét megsürgetnéd
szíved alatt mocoog a holnap
elcsüggedsz, sajog görcsölő lábad.

Holnapod tükre naponta növekszik
feszítő görcs fokozza félelmed
kínzó remegés kígyóz testedben
a síró jövő anyja megszületik.

SEBŐK JÁNOS**A KÉZILABDA BOSSZÚJA**

Kézilabda Bandi vágya:
csinos lányok kacsójába'
bennmaradni, puszilgatni,
s nem; püfölve néha kapni
pofont pofon után, várva;
két kezébe mikor zárja
párnás-finom ujjaival,
mely bódító, mint az ital
sörisszáknak, borisszáknak...

Sőt! azok a formás lábak! —
Ugrándozni föl-le, föl-le;
szívesen pattan a földre
vagy padlóra, mindegy neki,
ha combjukat meglesheti;
igaz, csak egy pillanatra,
de ezért él, ezért hagyja,
hogy pofozzák, hogy dobálják
ekkor „hozza a formáját”.—

Mennyi szép láb! Istenuccse!
ezért vár új s újabb meccsre,
különben raktárba zárva,
porosodva, petyhüdt-árva
bőrdarabként leeresztve
pusztulna el süket csendbe'...

Inkább pattog kézről kézre,
néha intim helyhez érve,
s az ellenfél kapujába'
gól lesz azok bánatára,
ha kapus lány, „szépek szépe”
nem szorítja kebelére.

ALDOBOLYI NAGY ETELKA**SZIPORKÁK**

Várlak egy lázas éjszakára!
Vágyom a boldogságra!
Zokogva: Imádlak! Gyűlölve: Kívánlak!
Szeretni Veled — sosem elég!
Szomjas a szám, csókot kíván!

NAGY EDIT**VIRÁGÁGYÁSOK KÖZÖTT**

Palánta vagy kislány – éltető ígéret,
ha a küldetésed el nem fecsérled.

Tiltás szinte nincs, minden megengedett
de ne kísértsd a sorsot, végzetes lehet!

Vágy és reménység az induló élet,
de értelme csak addig, amíg te is véded.

Dohányfüst, mámor, nem segítenek—
néha a perc dönt s oda az egészek!

Ne siessetek, mert törhetnek a dolgok
s a jóállástól még. nem mindeni boldog.

Bokréta lehet az élet s aki tud kivárni,
nyártól s a dús ősztől, jutalmat fog látni.

Hűség, odaadás, sokkal több, mint véled,
palánta vagy kislány, viruljon az élted!

KÁDI PÉTER**FELNŐTTEM**

Álomvilágban éltem oly hosszú
Éveket, hogy veszek egy nagy
Lélegzetet most, hogy kilépni készülök
Börtönöm, ó házam kapuján.

Nem tudom milyen sors vár reám.
Bár kezemben balta, kés és
Fejemben ősi huzalok gyors áramlatain
Száguld a jövő felé a tudás.

Most a való világban élek.
Szememben még könny csillog.
Hideg van. Fúj a szél. Nincs házam.

Éhes vagyok és tudom, ha élni akarok,
Most vadásznom kell. A vad gyors és
Harap és hol van? De enyém az elszántság!

SÓLYOM ZOLTÁN**SZERELMES TOLVAJ**

Gyöngyharmatot hintek,
szívednek kelyhébe,
nektár dús szerelem,
nyíljon a lelkedbe.
Lehelet homálya,
takarja szemedet,
nem látod azt,
mikor ellopom szívedet.

Bár tudom, a tolvajt,
büntetik nagyon,
a büntetés módját,
a lelkedre bízom.
Szíved a börtönöm,
szerelem zárkája,
csókod lesz kulcsa,
mely ajtaját kinyitja.

Ha kinyílt, a két szív,
szerelmes rózsája,
lelkünkbe tegyük azt,
örökre vázába.
Tapossuk együtt,
az életút porát,
míg el nem érjük,
a mennyország kapuját

ASZALÓS ZSUZSA**ÁLOM A RÉTEN**

Széna a réten
heverész rendben
mi van alatta?
Négy sün-malacka

Gondos sün-mama
hűvös éjszakára
ott vetett ágyat
négy kisfiának.

Szép nyári esten
csillagok az égen
sün család alszik
ott túl a réten

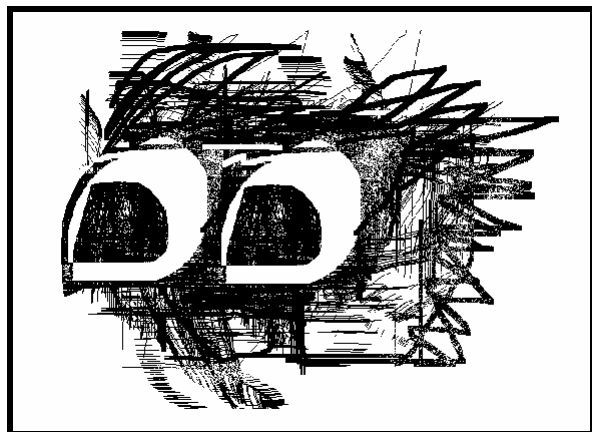
KEMÉNY JÁNOS

HALOTT

Halott szobornak mért szabad felállni
talapzatára pőrén illeteg?
S az élőnek miért muszáj bevárni,
ruhástól rút halált, mely inceleg,
s ragadja el hamar süket-vak éjbe,
hol senki nem lát senkit már soha.
Amíg élünk, talapzat végre kéne
felállnunk rá mint büszke nagy csoda.

Kemény János: Macskakapitány

Kemény János: Légy

PROSSZER G. JÚLIA

„ELVÁLLALTAM A SORSOMAT”

IN MEMÓRIAM: Galgóczi Erzsébet

(1930-1989)

A Győr-Sopron megyei Ménfőcsanakról indult, és húsz évvel ezelőtt meghalni is ide tért haza. A második világháború után jelentkezett prózaíró nemzedék legkiemelkedőbb s talán legnehezebb sorsú egyénisége volt.

Háromszor kapta meg a József Attila-díjat (1962-ben, 1969-ben, 1973-ban) és 1978-ban Kossuth-díjjal tüntették ki. „Elvállalt sorsának” sajátos útját járva a legfontosabb emberi értékekért szállt síkra s küzdött értük a szó erejébe vetett mérhetetlen hitével: igazság, boldogság, szeretet és békeség. Bevallottan (egyik írásában olvasható): a küszöbön élt, s nyilvánvalóan ez a „köztes lét” tette lehetővé számára, hogy oly tiszta rálátása legyen a bentre és kintre egyaránt...

E megemlékező és tisztelgő sorok írója (egykori tanítványa) Galgóczi Erzsébet műveinek címéből összeállított versével emlékezik és emlékeztet az írónőre:

PROSSZER G. JÚLIA:

NÁDTETŐS SZOCIALIZMUS
(Parafrázis)

az emberek
TÖRVÉNYEN KÍVÜL ÉS BELÜL
élnek
AKNAMEZŐ
virul amerre lépnek
— EZ A HÉT MEG NEHÉZ LESZ —
szívükre kattann a

VIDRAVAS**PÓKHÁLÓ**

alatt vergődik a Nap

— A VESZTES NEM TE VAGY —

de sajnos nem csak én: látod,

„Bözsikém” halódik e büszke

szittyá nép

a

KÖZÖS BŰN parcelláin

kiásott csontok fehérlelek

sápadtan áll az

ÁLLAMÜGYÉSZ FELESEGE

s a gyűlölet szikrái

pattognak szerte-széjjel

BIZONYÍTÉK NINCS—**BOLONDNACCSÁGÁÉ** a kincs —**FIÚ A KASTÉLYBÓL** jövet**FÉLÚTON** megáll

minek is menne tovább

— **OTT IS CSAK HÓ VAN** —

...karján

EGY KOSÁR HAZAI

belül fáj!, ... nagyon fáj valami!

INKÁBB FÁJJON**KEGYETLEN SUGARAK**

cikáznak a tájon

KÖZEL A KÉS

leköpött eszméken mulat a pénz

dölyfös ura

MAGYAR KARRIER

épül

A TÖRVÉNY SZÖVEDÉKE

szolgál segítségül

— **KINEK A TÖRVÉNYE?** —**ÖT LÉPCSŐ FÖLFELÉ**

vajon hová vezet...?

bolygónk háborús övezet

sohasem lesz béke

— nem csak az olajfák alatt! —

és volt e ott valaha...?

hát: hitted volna Bözsike, hogy

a Homo Sapiens ennyire ostoba

—önmaga ellen fordult „isten ostora”

SZENT KRISTÓF KÁPOLNÁJA

Idelátszik

konduló harangja gyászaldalt játszik

COGITO ergo sum.

FARKAS ELEONÓRA**TAVASZ JÖN VÁLTOZATLANUL**

Szürke felhőházban tollászkodik a Nap.

Számolja az apró arany sugarakat

Szépen csillognak-e a tavasz ünnepén,

mikor szárnyára kap a zsenge, zöld remény?

Érdemes-e idén virágot bontani?

A. változó szelők mit fognak szólni?

Pihenj te szép határ, tétova a vidék,

Szódd tovább álmaink széthullott fejdíszét!

Kíváncsi sok madár, hangolni érdemes?

Vagy rabságot talál aki új dalba kezd?

Kapunk-e toll ruhát tarkát, fényfogadót?

Talán e "Kék madár" kelt dal-illúziót?

Kergethetik sokan, ezerszám él a vágy.

Más otthon, jobb család, ígéretes hazák...

Izzad az ember és megvalósít a test.

Ökölbe zár a kéz: egy „kék toll”, s mindent

veszt.

Szürke felhőházban tollászkodik a Nap.

Köszönts az évszakot, bárhogyan is

halad.

Bontogasd titkait, s örülj, ha jót találsz.

Apró tervek között beérett nyárra vársz!

BIBLIÁK KRISZTINA**EGYEDÜL VAGY**

Egyedül vagy s kinézel az ablakon,

tudd, hogy hiányzol, de nagyon,

szomorú vagyok, hisz nem vagy velem,

ez egy szomorú alkalom...

Úgy érzem nem lehetsz enyém,

mert a szíved talán mást szeret?

kedvesem, add nekem a te szívedet,

hogy tudd, van egy lány, ki a szívedért él-hal örökké

Egyedül vagy? nem! Én nem engedem neked,

te ajándék lennél nekem —

csak add a szerető szívedet cserébe.

NIKL JULIANNA**TAVASZRA VÁRVA!**

Búzavirág, konkoly, margaréta,
Sokkal kedvesebb, mint az orchidea.
Orchideát pénzért kapunk,
Mezei virághoz a szabadban jutunk.

Édes szülőföldünk megad minden szépet,
Szeressük nagyon, velünk alszik, ébred.
Tavasztól, őszig, ha erdőt, mezőt járod.
Mindenütt megleled a sok szép virágot!

Ha télen a gallyat vázába teszed,
Meglásd, kivirágzik, pompázni fog Neked.
A pénz, gazdagság nem minden,
Hidd el szavam,
Szerénység és szeretet többet ér,
Mint a gyémánt s arany!

HALÁSZ ERZSÉBET**TISZTA SZÍVBŐL**

Születésnapom van - ébreszt az ablakban éjszaka
kinyílt rózsza, borzas piros fejcskéje megrezzen,
ahogy megérintem az arcommal.
Nagy lendülettel kapkodom össze nélkülözhetetlen
tárgyaimat: léceket, vásott asztallapot, rég kimúlt
tévé lábait —, ki kell üríteni a loggiát, szigetelni
fogják. De jó, hogy születésnapom van —
örvendezek, a köszöntőkből össze is áll majd a
segítő csapat a nehezebb darabokhoz.
Első csengés: a húgom. Vidám a hangja, büszke,
hogy ő az első. Lépvé át a "kincsek" halmazán,
megbillentem — és neki a szekrénynek. Ájulás
környékezett, ahogy felvettem a telefont az ép
kezemmel. Mondom, mi történt, remélem, nem tört
el, de már pirosodik nagyon, és dagad.
— És mi lesz a menü? — csicsergi a húgom,
tanúsítva, mennyire figyelt rám, én meg rázogattam
a „bűnöst”, (talán hogy jobban fájjon?). Mondom,
kenyeret se tudok szelni...
— Látod, ha közelebb lagnál... tudod milyen
szívesen segítek mindenkinek —, és ezt
tanúsíthatom, mert ha valaki hozzá fordul, hogy
nincs pénze szállodára, hozzám irányítja.

— Még egyszer kívánok tiszta szívből minden
szépet és jót — hadarja —, és elköszön.

Jeges borogatást rakok fel, újra cseng: a lányom.
Mondom, mi van. Végighallgat. Szeret nálam
aludni, férjjel, gyerekekkel —, de most mint kiderül,
más a hétvégi program. Sok boldogságot kívánva
(tisztá szívből) — leteszi.

A keresztfiam biztosan felugrik — kapom fel a
következő csengetés után a telefont.

— Emlékezetes éjszakám volt —, szól egy másutt
időző hang, szívesen részletezném, csak tekintettel
vagyok... Hány éves is vagy? Mától... Tényleg?
Most már meg fogom jegyezni. De hallod, szép
kor...

— Azt én azért nem mondanám — vetem ellen.

— Gondolj arra, hányan meghalnak 30-40évesen...

Ásítás, elköszönés.

Két cingár barátnőm ajánlkozott előzőleg
segítségnek, de mosolyogva háritottam: az
enyémek segítenek.

Lekuporodtam a „vétkes” szekrényke mellé.
Egyszerre hangos nevetés tört rám —, de ömlött a
könnyem is szaporán.

BALOGH ÖRSE**MINDIG A FÉNY FELÉ**

Fény felé vágyom,
mint rügyek a tavaszi
napsugárban.

Fény felé vágyom,
mert ha mellettem vagy,
lelkemben nyár van.

Fény felé vágyom,
akkor is, mikor a fák
méz-sárga leveleit hordja a szél.

Fény felé vágyom,
ha a hólepte fákon
fázósan gubbaszt a tél.

Fény felé vágyom,
mert szívem ezt akarja,
míg egyszer engem is,
fénnyé ölel a karja.

Kerégyártó Mihály: Szerelem (1) fotó

Kerégyártó Mihály: Szerelem (2) fotó

Kerégyártó Mihály: Szerelem (3) fotó

OSVÁTH IMRE

CSÓK

Álmomban csókot kaptam,
fejed tenyerembe fogtam
az álom csókot visszaadtam.

Játék csupán, álmodás
öreg fejembe visszatérő ifjúság.
Már nem gerjeszt bennem gondolatot,
mégis betölt egy néha visszatérő
kábulatot. Égő tekintet, fájdalmat
örömet.

Szánalmas emlékek jönnek
a semmiből, visszatérnek
az emlékekből.

Álmomban gyűrűzik a régi öröm,
a régi tekintet, szemünk találkozik,
halk szavakat, csend követ.
A csendből születik kéjes pillanat
ahogy összeforrunk a szabad ég alatt.
Hányszor köszöntött ránk az éj,
az ellopott szerelem érzés,
mely megállította az ember lélegzetét.

Ősz fejjel, ma megyek tovább,
régi szerelemre, emlék az orvosság.
Képzelet csak, a meg nem ért pillanat,
szemem becsukva tartom, hogy
az álom tőlem el ne szaladjon.

Orosz Zoltán: Egy másik világ (fotó)

SITKU RÓBERT**AZ ÉLET MAGA**

Akkor is szeresd az Istent,
hogy ha úgy érzed, hogy nincs;
ha semmi másnak nem tűnik
a hited, mint egy bilincs.

De ne egy szentnek mondott könyv
vagy más mondja meg neked,
ki vagy és hogyan éld meg
önmagad, az életed.

Ha nagyon fáj, azt is éld át;
a összes dolog te vagy.
Amire hatsz, s ami hat rád,
azokban keresd magad.

Mert sem szavakban, sem máshol
nem adhatják meg neked;
magad nélkül nem élheted
élnivaló életed.

Akkor is szeresd az Istent,
ha úgy érzed, hogy nincsen;
saját magadat szeresd, mert
az élet maga Isten.

KECZELY GABRIELLA**ZAJLÁS**

Zajlik az életem, peregnek a napok.
Múlnak a gyors évek, gondok alatt rogyok.
És mint jégtáblákat sodor a nagy folyó,
úgy ütközöm én is – türelmem már fogyó...
Pedig süt a nap és olvadnak a táblák,
optimizmusomon átsüt a sok ábránd...
Nézem a nagy vizet: energiát várok,
folyik nagy erővel, mélységébe látok.
Nem vonz a mélység – a végtelen, az örök.
Ha elmerülnék mégis, a felszínre török!
Elhessentem ezt a kóros gondolatot,
nem folytatom, pedig a lelkemig hatott.
Erőt meríték a mélyzöldből és kékből,
a felszínen úszó jegek szépségéből,
a tiszta levegőt beszippantom mélyen,
még egy gyors pillantás s továbbmegyek szépen.

B. TÓKÉS MÁRIA**ÖREGBÁTTYA**

Rég volt kis srác Öregbáttya
nyolcvan év ült a vállára,
mint megannyi zsákolt búza
állat is térdéig húzza.

Kapcát teker a lábára
bedugja rossz bakancsába
fakó ujjast tesz hátára,
úgy néz utcát hónapszámra.

Kapukulcs az ujjazsebbe'
harminc éve ki se vette.
Kaput csukni, hogy lehetne,
zárját a tél rég megette.

Csak a szél jár ki-be rajta,
meg ha felkel egy vén kutya.
Annak sincs már csak egy foga
többit az időnek adta.

Csetlő-botló öreg gazda
nincs kivel szót váltania,
rámordul hát a kutyára,
Mit csoszogsz itt te vén sánta!

Aztán csend a rogyant portán
eltűnik az eb a vackán,
Báttya meg az öreg házban
nagyot hallgat a homályban.

így élnek ők ott kettesben
földig avult épületben.
Csak a múlt jár vendégségbe
némi örömet idézve.

BALOGH ÖRSE**IMPRESSZIÓ**

Elmúlt a gyermekkor,
elmúlt a nyár.
Sárgul a falevél,
őszül a határ.
Fogynak a napok,
a pókok csak szövik,
szövik a holnapot.

R. GYÖNGYÖSI KATALIN EDIT**HIÁNYOK JÉGVERMÉBEN**

hiányok jégvermében
bent rekedt fagyos csendben
nyirkos hideg kézzel
birkóznak a vágyak
megkövül álmok
roskatag fényével

RADNÓTI VERSEI KÖZÖTT

betűk testén, fehér lapokon
a szenvedést tapogatom
lelket evő szörnyek, félelmek
kapaszkodnak s marnak belém
halálfejű percek súlya
nehezedik gyöngé mellemre
míg szánó könnyeket ejtek
szögesdróttal keretezett
megalázott foglyok emlékére

RÉPÁS ZOLTÁN**RÖGHÖZ KÖTVE**

törvénytelen
rabló ösztönök
parancsszavától
gerjed
a kifakult hitű
látszatszabad
mechanikus
függőségi élettánc

HELYZETJELENTÉS

kegyelem nélkül
vadul vágatózó
vihogó percek
megtébolyodott
forgatókönyvében
sokszor oly nehéz
őszinte szereplőkkel
valódi életjeleneteket
megfesteni

FÉNYKÉPEK

jelenetek életszínházunk
díszletének kavalkádjából
tér és idő bűvös vonzásában

GY. FEIGE MÁRTA**EMLÉKEK TÜKRÉBEN**

Miért van az, ha nézlek,
Ma már semmit sem érzek.
Elvesztetted varázsod,
Mi régen a kincsed volt.

Nem látom már magamat
Szemed tiszta tükrében,
A hajdan izzó parazsat
Kicsi szívem fészkeben...

Nincs már ragyogásod.
Elszürkült emlék vagy,
Mi valaha csillogott,
Fénye vajon merre van?

Igaz sem volt talán...?
Bár őrzi „emléktárgy”,
Néhány megfogható anyag,
Mi az „örökből” maradt...

Menj hát, keress új utat,
Próbáld újra és újra,
De szívedben haraggal
Ne térj nyugovóra...!

Tanuld meg, hogy az Élet,
Az ember igaz tanítója,
Ő bármit számon kérhet,
Mert sorsod alkotója!

ALDOBOLYI NAGY ETELKA**UTÓHANG**

Gyönyöröm csúcsa, utolsó szerelem!?
Remegve súgom — így jó nekem!
Kínvirágok nyílnak — Ámbrás érzelem —,
Megöl a vágy, vibráló kegyelem!
Neked is álom, csoda vagyok —,
Amikor tested rám fonod!

GONDOS GYULA

FEJEZETEK EGY MAI ANYEGINBŐL

Harmadik fejezet

Ám Jevgenyij-Jules-nak végtére
a Párt komoly munkát szabott:
oktatva a hon védelmére
viseljen kardot, sisakot.
Tudománya a térképészet
régóra alkotott egészet
azzal, hogy néki élvezet,
hogymenni s látni szeretett.
a tájfutást még nem ismerte,
megkedvelte aztán nagyon,
s aztán — bocsáss meg, angyalom! —
honvédelmi ismeretekre
— adalékként mit sors adott,
már nagyon könnyen rákapott.

Tereptan volt tehát a tantárgy,
ebben tüntette ki magát —
Nem látta bár lélek kalandját,
csak fellazított iskolát.
De sportszakosztályt működtetve
fantáziásabb lett a kedve,
hogymár csupán elméletet
oktatva, edző lehetett,
s képviselhette versenyzőit
bajnok-, s kupameccseken.
Régi versem szól énnekem,
kikkel szeretett lenni ő itt —
Órangyala kit vezet,
leljen csodát, költészetet.

Prózai volt másként a lénye,
tanáros, kissé tán rideg,
nem tündökölt a szép erényben,
mit mondanak költőinek.
Nem tudni, milyen tűztől hajtva
valamit csak szerettek rajta,
ellesve a lélek neszt
hangolódott belső beszéd...
Viselkedésében botladozva
fegyelmezetten hordta itt
születésének titkait
és senkiben sem megfogódzva.
Csak összetoldozott imázt,
s mondják, nem szeretet senki mást.

Elmondom gyorsan még a többit,

miről lírámm csak hallgatott,
de versregény-beszéd kiöblít
minden befülledt hajlatot.
Lett területnek elnök-őre,
számítottak rá, rendezőre
megyei fő-fő-okosok
és más buzgó kisvárosok.
Ne bántsuk őket! Terhes munka,
mert nem volt elég embere,
kissé visszaéltek velem,
míg az egészet meg nem unta.
S az sem érdekelte nagyon,
működik még e sport vajon?

De oktatóként cseperedve,
miként zarándokló barát,
végigcaplatni támadt kedve
a kéktúra útvonalát.
Kik nézitek csak s tán aludtok,
csak millió lépésről tudtok,
amint haladt a tarka stáb.
Ládd, olvasóm, mellőzve líra,
viszontagság volt, sport, kemény
közös nevelő televény,
bár nem úgy, ahogy meg van írva —
Most bőbeszédű-rém fenyeget,
versből idézek lényeket.

... hogy milyen szép a derengő
az őszi fényben kint az erdő,
hát még ha szétnézünk abban
a ragyogó szép tavaszban,
és én hogy mi mindent láttam
a kicsi Magyarországon.
Idézni most elég lesz hát
hegyek intim szakadékát,
avaros-lejtős útjait,
jól megmászható csúcsait,
s mi előbukkan vagy vezet,
csobogó csermely-vizeket.
S falu este ha akadott,
főleg hogyha elmaradott,
ha beszálltunk szállás végett,
leltünk szíves emberséget.
Szálás? Ne csodálkozz rajta!
Volt gyakorta szénapajta,
s tehénbögés, lónyertés
volt a hangulat-körítés.
Én, határban, erdőszélen
szegényes fölszerelésben
aludtam(?) kint, ha lehetett,

s micsoda kórus ébresztett!
A százféle madár-zengzet!
A természet még üzenget.
De rendelet — átok rajta!
ODK-rend megzavarta
dolgunk — pihent agyú ötlet!
Túra vissza nem jött többet.
(folytatjuk)

AKIOSZ-FARSANG

2009. január 12

Íme, a három szerző által írt vers, a farsang témaköréről. Azt, hogy melyik versszakot ki írta, lengje be eztán is homály...

A szerzők; szigorúan abc- és nem alkotás-sorrendben (!):

**KÁDI PÉTER,
N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA,
MURÁR TERÉZ**

FARSANG

Előző év búja-baja
életünk számos szakasza
reppen át az évelőn
fényt csillantva temetőn.

Maskarában van mindenki
egyik műanyag, másik valódi,
s táncolva húz ezer karja,
e hosszú lánc szívemet akarja.

Évünk gazdag legyen,
de boldogsággal telve,
múljon el a bú, a bánat,
ébredhessünk vidámságnak

BALOGH JÁNOS

BORBAN AZ IGAZSÁG

Volt egy gondolatom
Volt hozzá jó borom
S lett belőle okom:
Már nem gondolkodom.

HALÁSZ IMRE

MAYER JÓSKA

HAJNALI KOSZORÚI

*Ráckevei szőlők; GODÁNY!
ki tudja még mitől is fáj?
ki tudj a már mitől is fáj?*

... Mikor a kilyukadt rohamsisakokban
már csak rozsdá vöröslött, nem a vér,
az utolsó szem krumplit is felfaló hadak
csizmatalp-nyomát is elfújta a szél,
s újra nyár lett, aranylott a Nap,
kéklett szilva, szőlő, víztükör,
S termőre fordult száz magonc, kolonc,
zöldeges ágyások közt sétált az öröm,
s rossz ladikok helyett újra járt a komp
GODÁNYból át ADONYig, meg vissza;
szegény Anci is vette kosarát,
s ment árulni, piacozni újra.

Mikor Anci felállt a kompan temetni,
akkor tolta Isten az égre a Napot —
mert akkor is pirospan fürdött a Duna,
hogy két fáradt komával férje, Jóska
megpakolta az ócska ladikot.
Zsákjában kevés liszt, krumpli, három kismalac.
Sietve pakoltak a rossz idő miatt,
mert tűzzé lett a víz is! Szörnyű este lett.
Honnan tudták volna: élnek, hálnak-e
otthon? S hogy Berlin elesett.

Ekkor már bejárták Zalát, Baranyát,
hol gazdát cserélt gyűrű s nagykabát.
Jóska „bringájára” is lett volna vevő,
de a „csőszamár” jó malac-cipelő.
„Gatyám is, ha kell! de ezt nem adom
— mondta a gazdáknak —, jó lesz otthon is.”

Miközben ladikjuk siklott a habon,
már száz lukon át zúdult be a víz!
S mire észrevették — már merültek is.

A két jó koma kiúszott a partra,
Csak szüret előtt került elő Jóska.
Pedig úgy tudott úszni, mint a potykák,
mégse menekült el: védte a vagyont.
Állt a gyökerek közt, a két keze görcsben,
Markolta a zsákját, a kormányt erősen.

„Bolond ember Mayer Jóska” — mondták,
kik a kétméternyi víz alól felhozták.
Csak Mancsi gyászolta, mint a katonákat.
Húsz évig nem hullt le szívéből a bánat;
húsz évig, amíg a fiai felnőttek;
húsz évig míg árulta a zöldet;
amíg két kosárral járt át a piacra —
Egyik kosarában borsó, zöldbab, alma,
másikban kék, sárga, mélytüzű virágok,
velük koszorúzta az Ős Iszter-árkot
minden napkeletkor, amikor a lángok
szinte felgyújtották a nagy ’kevi határt,
túl ADONYt, a kompot, az asszonyok haját;

húsz évig, amíg újra párta nem talált,
húsz évig, mert ott látta a Dunába veszve
a sírgödröt, s vize márványára festve:
„Szegény civil Jóska, itt halt hősi halált”

CS. HAJDÚ ILONA

A NYUSZIS ZOKNIK

Volt egyszer egy kicsike lány, olyan szertelen,
hogy ruháit széjjel dobálta, sosem volt egy helyen.
Fürdés — szólt az Anyukája — itt az este, vár a kád,
kicsi lányom, a ruháidat kérlek széjjel ne dobáld.

De a lányka oda sem figyelt, hiszen csobogott már
benn a víz, szivárványos habocskákra rátekint.
Ruháit szerte szórta, egyik zokniját szekrényfiókba
dobta, másikat az ágy alá, s csobbant is a vízbe már.

Fürdés után a konyhában várta már a kakaó,
Felhörpintette gyorsan, tudja ám, hogy az milyen jó.
Majd lefeküdt és Anyukája betakarta,
miután fogat mosott,
álom manó fejére álomport szórógatott.

Ám amikor az álom mezejére rálépett,
hangot hallott oly szomorút, hogy tőle meg is ijedett.
— Kicsi, nyuszis zokni párom, merre vagy?
Egyedül rossz így nekem, ha te nem vagy velem.

A sírásra felült ágyán, s nézett a sötétbe kábán.
Hallgatózott egy kicsit, hátha jobban hallja
a kis csacsi nyuszis zokni keserveit,
fülelt egyre jobban, de csend lett megint.

Elaludt újra, reggel felébredve eszébe jutott az este,
a zoknikat azonnal megkereste, egymás mellé tette,
és ezután ezt rebegte: — Anyácskám most már
mindig vigyázok a rendre.

Cs. Hajdú Ilona: A nyuszis zokni

BECSKEREKI IMRE GRÓF

A MAGÁNY

Sötét felhőt borít ránk az ég
ezer szemmel hullik az égi porcukor
Ránk borítja százezernyi kínját
a puszta sötétedő homálya.

Rágyújtok, társalgok a magánnyal,
ki a jobbomon ül. Régi ismerős.
Csendben meghallgat, s ölelőn vígasztal.
S betakar hatalmas karjával.

Eljön a éj, megunom
a csillagok tündöklő ragyogását,
a jég és a hó minden csillogását.
Álomra szenderülök halkan.
S kísérom, a magány csendben ringat el.
S álmodok szépeket, szép csendesen...

*****

BOCSY ILONA

KÉT KIS PAMACS

A parkban találkozott két kis kutya – két pamacs.
Nem látszottak ki a fűből — bár az, alig arasz.
Mindegyikük pórása a gazdája kezében;
egyikük telefonál – másik, vezeti éppen.

A korábban érkező figyelmesen szimatol,
ám a most jövő kajla, a másik elé farol.
Talpra pattan erre az, kis száját nagyra tátja
amíg mondanivalóját el nem szolmizálja.

Neveletlen ebadta! – s a hangja cikornyázik –
a fogam éppen ilyen kis pimaszokra vásik.
Megugrik a kis pamacs s a pad lábáig szökken.
Darabig nem is mozdult – mert megijedt ő szörnyen.

Pad mögül csak nyaka nyúlik – lába lecövekel!
Onnan les ki óvatosan – míg az, vele perel.
Hogy mikorra lett szent a béke köztük – nem tudom.
Nagyon kellett sietnem — mert indult a vonatom.

B. KOVÁCS ILONA KATALIN

REPÜLJ MADÁR

Repülj madár, gyere be,
vár a puszta szerelme,
repülj, repülj hozzája,
mondd, hogy várja a babája.

Mond el, hogy szeretem
csak ő, csak ő kell nekem!
Kedvesen mondd el,
hogy soha se hagyom el.

S a madár repült hozzája,
a rónai pusztába.
De eltörött a szárnya
— nincs ki üzenetet
vigyen az én portámra

Szegény legény gyógyítgatja,
reménykedve szólongatja
hogy egy napon majd szállva
szerelmét viszontlátja

*****

KÉPEK AZ AKIOSZ ALKOTÓINAK 2009. MÁRCIUS 21-ÉN NYÍLT KIÁLLÍTÁSÁRÓL

BORSÓS KÁROLY**ISMÉT TALÁLKOZTUNK**

Ismét találkoztunk, pedig nem reméltem,
Tisztán látom szívedet gyönyörű szemedben.
Olyan vagy mint régen, kissé játszadozó,
De a lelked mélyén olykor elbolyongó.

Szeretnél de nem mersz, félsz a jövőtől,
Tiszta szerelmünkötől és a szóbeszédtől.
Hiába hát minden én ezt már belátom,
De kérlek kedvesem, legyél jó barátom.

Olyan szálak kötik a mi barátságunk,
Hogy azt széjjeltépni meg ne is próbáljuk.
Erősebb az nálunk, forró szerelmüknél,
Hitvány életünkénél, a gyarló lelkükénél.

Szebb vagy mint voltál egykoron, valaha,
Drága szép testednek vagyok én a rabja.
Foglyul estem nálad, szemed szép tükrében,
Szabadulás nincsen, csak a temetőben.

Szeretlek téged testestől lelkestől,
Oszd meg velem tested, tiszta szerelemből.
Adok érte neked hűséget és hitet,
Nélküled élni én már nem is remélek.

Pedig ifjúságom olyan reménytelen,
Mint vízbefulladásakor szalmaszál kötelem.
Reményem erősítsd tiszta szeretettel,
Szeress mindörökre, testeddel, lelkeddel.

Hadd legyek oly boldog én teveled,
Mint amily boldog volt ifjúi életed.
Gyermek leszel újra, együtt énvelem,
Játszadozzunk kicsit, kinn a ligetben.

Együtt gyönyörködjük a szép természetben,
Olykor-olykor néha megfogod a kezem.
Örök ifjú leszek akkor mindörökre,
Boldog jövő vár majd tiszta szerelmünkre.

AZ AKIOSZ 2009-BEN
20 ÉVES

R. SÁROSSY RÓZSA**KÖRNYEZET BARÁT**

Környezet barát
Növények, virágok
Vannak a kertemben,
Kora tavasztól ősziig
Kertem gyümölcssei
Virágai éltetnek,
A természetnek engemet
Körülvevő szépsége,
Szemet szívet
Gyönyörködtető mindensége,
Daloknak, verseknek
Alkotása mellett
Ez az én életem,
Ez még engem éltet,
Amikor jó kedvűen
Dalra fakad ajkam,
Abban szívem is
Lelkem is ott van,
Én erre születtem,
Génjeimben hordozom,
Ez mindig ott van bennem.

GYÖNYÖRT HOZÓ

Gyönyört hozó szép májusom,
Köszönt lányod téged,
Sehol, soha vissza nem térő
Amit kaptam tőled.
Egy májusi hajnal órán
Anyám megszült engem,
Hajnal Csillag fénylőn ragyogott
Fenn a magas égen,
Őrzi és vigyázza minden tettemet,
Alkotásaimhoz ad
Hitet és ihletet

N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA**ÓHAJTÓ**

(haiku)

Volna csak pénzem,
súlyos, mint tengernyi víz!
Latolgathatnám!

ALDOBOLYI NAGY ETELKA

GYEREKSZÁJ

Marsika vagyok – bizony, és pont 5 éves. Kaptam egy tortát is. Diós volt és volt rajta 5 gyertya. Ugye a dióstorta a legfinomabb? – kérdezte anyu. Igen mondtam, mert ha mást mondok, addig úgysem hagy békén. De, hogy Ő azt szereti – az biztos. Sokan voltak a születésnapomon. Mindenki összevissza nyáladzott, de ez nekik puszi. Hoztak sok mindent. De persze, könyvet csak kettőt kaptam. A többi játék, de olyan dedós játékok. Nem akarják megérteni, hogy én már nagy vagyok és jövőre iskolás leszek. Tudok olvasni. Persze még nem egészen. Erre a Pirike tanított meg. Nyáron. Á, nem volt nehéz!

Na, ez a Pirike! Ez egy felnőtt. De a nagynéném. Ő járt 3 évig egy olyan iskolába, ahol a felnőttek önként az istent tanulják, és ezért még ők fizetnek.

De nem bolondok! Láttam a bizonyítványát is, csupa ötös, csak egy négyes volt. Azt azért kapta, mert nem tudta, hogy mi volt az égő csipkebokorban. Szerintem semmi, de lehet, hogy egy kis madár oda rakta a fészket, és akkor megsültek a tojásai.

Azóta a Pirikét mindenki szentnek tartja, pedig nincs is olyan fényes karika a feje fölött. Azt is mondta, hogy énelkül a mai világban nem lehet létezni. De a tejbegrízt mindig odaégeti, pedig nagyon szeretem és bűdös. Azt mondja: fogd be az orrod drágaságom, és csak a tányér széléről egyél, az égettet ne vakard föl. De én felvakarom, mert olyan izgis és a többi grízzel összekeverem... és most már tényleg nem lehet megenni. El is veszi, de mérges. Azt mondja majd megmondom anyádnak, hogy kényeskedsz és nem akarsz enni!

Az ovi, az egy csuda muris hely. Ott mindig történik valami. A fiúknak és a lányoknak nincs külön WC-je. Miért kell nekem a Laci és a többi fiú kukiját nézmem? Nem, én nem leleskedtem, de együtt engednek ki minket a WC-re. A múltkor láttam, hogy a falon van egy felírás és elolvastam: KA-KA. Így, mert én csak így tudok olvasni. Az óvó néni meglátta, hogy az ujjam a betűre tettem. Szemtelen, disznó kölyök! – kiabálta. Nem szégyelled magad? Miért? – mert olvasok? Visszaszólni nem lehet – anyu mondta, mert ez

egy felnőtt és okosabb. Az volt a baj, hogy a múlt héten festették a falat.

Gyere ide! – mondta az óvó néni – nagy bölcsen. Tessék! Papír, ceruza, most írd le! És leírtam, mert tudok írni is. Igaz csak még a nagy betűket! Az egész óvoda felnőttjei csodájára jártak az írásomnak. Volt, aki azt mondta, hogy betörő leszek és a Kék fényben fognak mutogatni. Ide-oda rángattak, fenyegettek, de nem vertek meg. Végül beállítottak a sarokba. Álmos voltam, a kabátomra feküdtem. Anyu ébresztett föl. Mindenki kiabált, mindenkivel. Én nem értettem semmit. Elkezdtem bögni. Te meg ne bögj! – mondta anyu és hazáig vonszolt.

N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA

FÖLDFELETT

A Föld felett
felhők alatt
susog a lég
suhan árny

Elhunytaim
üzenete
simítása
mindahány

Lombok ölén
szellők vállán
megpihenve
intenek

A Fény-honán
szeretetet
s üdvözlő szót
hintenek

A Múlt övéen
Jelen fátylán
redőt
igazítanak

Jövő idő
Sors- szőnyegén
Hold- palástról
vallanak

NICZKY GÉZA

*(ezek a versek valójában dalszövegek
melyeket a szerző gitárkísérettel
együttese kíséretében énekel)*

ÁLLAPOT

Most már sejtem hogy az élet
Egy nagyon bonyolult képlet
Aki itt van az már végleg
Óhajtja a jót és a szépet

Ha nem adatik meg neki
Életkedvét elvesztheti
Szomorkodhat kesereghet
Szidhatja ezt az életet

Aki boldog másképp láthat
Egész biztos másra várhat
Más az egyik más a másik
Az állapot ennyit számít

NEKI

Van akit nagyon szeretnek
Neki többet megengednek
Sokkal többet az átlagnál
A le írott szabályoknál

Viszont aki ellenszenves
Lehet akármilyen kedves
A lelkét is kiteheti
Nem fognak örülni neki

SZÁMÍT

Számít szexed szenvedélye
Szereteted szélessége
Szépséged szívárványa
Szívednek szép szárnyalása

Számít szándékaid szintje
Szerepeid szívessége
Szimpátiád színessége
Szavaid szertelensége

Számítok szuperségedre
Szexelhető szerencsédre
Szerető szomjúságodra
Színes sziporkázásodra

Számítok számításodra
Szövődő szenzációdra
Szokatlan szándékaidra
Szívtipró szokásaidra

PROSSZER G. JÚLIA**CASANOVA ELKÉPZELT
BÚCSÚLEVELE**

**Testtől a lélek, ha búcsút vesz
Földi gyönyöröknek vége lesz.**

Mikor én meghalok – ne sírjatok szerelmeim!
Higgyétek csak, hosszú s mély álomra tértem,
pihenni újabb jó pár ezer évet, hogy megint
ifjan s erősen visszatérve, bírjam vég nélküli
csóktok, s forró öleléstek.

Mikor én meghalok – lelkem kiszáll testemből
sudár jegenyék fölé röppen, majd a csillagokig
szökken, már nem földi a létem, ballagok a hó
nélküli télben, mert odafönt minden fehér és kék
és jó meg lángolón piros, mint a csók.

Mikor én meghalok – dús öletek helyett felhők
óceánja ringat de csábító szemetek tengeréből
lelkemen átzúgnak olykor a gyönyörbefúlt napok,
s vulkán öletek lávakitörését hajnalonként eljátsszák
nekem a csintalan csillagok.

VARGA ZOLTÁN**A GYÍK**

Gyík siklott kecsesen,
Sáson, éren, réten át,
Örömmel nyelte el
Az éhes nyári délutánt.

ILYÉS JÁNOS**AZ ANYÁK ÜNNEPÉN**

Az anyákat köszöntjük május első vasárnapján, a csodálatos életet adó lényeket, akikkel a Teremtő ajándékozta meg az emberiséget. Felruházta mindazon tulajdonságokkal, amikkel gyámolíthatja gyermekeit szárnyra bocsátásukig. Magasztos küldetés.

Az éppen csak eszmélő csecsemő ösztönösen, de érthetően az ő ölelésében talál menedéket, hisz belőle szakadt ki.

A serdülő gyermek tőle kapja a szerető gondoskodást, betegsége minden rezdülésében az odaadó ápolást.

A férfivá érés nehéz időszakában a minden ellen lázadó kamaszt veleszületett bölcsességével segít át. Áldozatos tevékenysége sugárzó szeretete tartja össze és teszi igazi közösséget a családot.

A zökkenőmentes hétköznapi életben mindez magától értetődőnek tűnik. Jóságos személyének hiánya gyermekében akkor válik szinte elviselhetetlenné, ha kiszakítják családja puha meleg fészkeből. Lehetett ez valamikor egy háborús esemény, amikor a fiúnak menni kellett, és vagy életét áldozta vagy a hadiszerecsere forgandósága révén fogságba esett. Az utóbbi szerencsésebb esetben a szülő és a haza fogalma, együtt jelentkezett a honvágy mindennél gyötrőbb fájdalmában. Ez a sóvárgás az anya és a szülőföld után ma is kízóan hat azokra a fiatalokra, akik a jobb megélhetés reményében külföldre távoznak. És hiába forgolódnak szerencsésen a világban, a gyökerek delejes vonzását nem tudják legyőzni. Megható, torokszorító látvány, amikor az anya kerekesszékhez kötött gyermekét tolja. Időnként előre hajol, súg valamit a tehetetlenül ülőnek és tarkóját szerető csókjával illeti. Micsoda erő és elhivatottság birtokosa az a szülő, aki egyedül képes felnevelni gyermekeit. Lehet-e mindezt egyáltalán meghálálni? A kérdésre a választ az emberi természet és annak érzelmvilága adja meg. A felnőtt, szülővé váláskor mindazt a szeretetet, amit kapott, gyermekeire örökíti át és ez így folytatódik az örökkévalóságig. Az anyákból idővel nagymamák lesznek, és Ők megmaradt anyai szeretetüket már az új generációra, unokáikra sugározzák.

A mai nap ünnep, az anyák ünnepe, akik az életet adják. Szeretettel és hálával gondoljunk rájuk, hiszen a természet is teljes pompájában köszönti és hirdeti a megújulás örök körforgását.

ILLYÉS TERÉZIA**MAI KÉP**

A pazarlásnak szelleme rontja meg a lelkeket.

Kiengedtünk a palackból:
sok negatív szellemet.

Tudatalattink még lázad,
de ki figyel rá oda?

Mai életünk léptéke:
a baklövések sora.

Pénzéhség vert nálunk sátrat.
Már csak az emlékünkszép.
Ezért olyan sivár nálunk
a jelenről készült kép.

Hej, pedig a vaku villog.
Épül, szépül az ország,
de az adósság mértéke
lassan a húsunkba vág.

Adós lesz az ükunoka.
Mi éljük fel a bérét.
Nálunk csak a mani számít.
A művészet nem érték.

Lelkünk elsivárosodott.
Mára mindenütt harag
jellemezi az embereket,
s ez sokáig így marad.

Okos ember addig húzza
a takarót, amíg ér.
Mi nem. Kölcsönöket szedünk.
Itt sosem elég a bér.

Sztrájkokkal tesszük tönkre hazánk.
Lincselünk és robbantunk.
Automatákat rabolunk.
Ez ma a legfőbb gondunk.

Lopni, csalni, embert ölni
nem bűn. A bíróságunk,
látszabüntetésre startolt,
s vesztes az igazságunk.

Ez a kép ma világszerte.
Bűn lett a földön úrrá.
Elismerjük, s rábólintunk:
vivát, éljen és hurrá!

Már elmúlt húsz éves
maga útját járja,
Aggódva figyeled,
Vajon lesz jó párja?

Örökös törődés
érte töröd magad
Életed végéig,
Neked, gyermek marad.

CS. SZABÓ PIROSKA

ANYASÁG

Egy baba születése
felhőtlen boldogság
Nem hasonlítható
hozzá semmi más.
Egy boldog baba mosoly
maga a mennyország.

Ha picic arcát hevíti a láz
virrasztol hajnalig
Szemed reá vigyáz.
Mikor próbálja
az első lépéseket
Féltő gondossággal
óvja a két kezed.

Mikor iskolába
viszi már a lába,
Aggódva figyeled,
nem nehéz a táska ?

Mikor haza indul,
ott hagysz csapot- papot
Sietsz, futsz elébe,
ne bántsák a nagyok.

Már tizenhat éves
mára DISCO-ba jár.
Álmatlanul töltöd
az egész éjszakát

Ha útnak indítod
és utána nézel,
Mily szép s fiatal,
büszkeséggel tölt el

Kotaszek Hedvig: Dúdoló

Orosz Zoltán: Kapcsolat (fotó)

BODNÁR LÁSZLÓ

A TENGER ÁLMAIN MERENG

Tenger leszek ha meghalok,
tájétkba vesznek álmain.
Őriznek majd a lány habok,
ringatván csöndé vágyaim.

Szórd hát vizébe hamvaim,
halkulnak már a tegnapok.
Szelíd szívem hullámain,
táncolnak ím, az agyalkok.

Bolyongó, koldus széldalok,
majd elpihennek fodrain.
Tűnődve, némán, hallgatag,
kékség ha rejti álmain.

BODROG-PARTI DAL

Nézem ahogy a víz hömpölyög tova,
karján ringatóz a lelkem sóhaja.
Sodorja áradás csendben lefelé,
még árva szívem is megajdul belé!

A parton állok és visszarévedek,
mennyit jártam itt mint kócos kisgyerek.
Bodrog hús folyó s szerelmek városa,
bölcső vagy Te rég, a szellem otthona!

Emlékképeid én őrzöm szüntelen,
mint könyvek lapjain hős történelem.
Patak büszke vára, Zemplén ékköve,
tűnt idők, korok, szép délceg hírnöke.

Fölötted az ég kék fényel felragyog,
századok hitét elveszni nem hagyod!
Sziklakó a vártán oly szilárd e híd,
mely dicsőt, jelennel eggyé összehív!

**AZ AKIOSZ 2009-ES ÉVES
TALÁLKOZÓJA
LEÁNYFALUN LESZ**

*** **

VÁRADI-KISS SZABOLCS

NŐNAPI KÖSZÖNTŐ!

Emberi lénynek csodás tüneménye,
Köszöntünk a tavasznak elejében.
Ünneplünk az év ébredő havában
A megújhodást hozó márciusában.

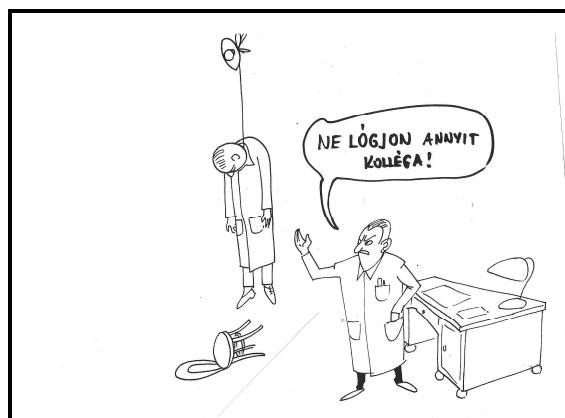
Virulj ki Te is a természettel,
S ragadj magaddal tele reménnyel,
Te vagy az élet nagy reménysége,
Ki harmóniát hoz az életünkbe.

Szeretet sugara öleljen keblére
A férfi ember nagy-nagy örömére.
Te emberi lény legszebbik fele
Az életet adó kedves női lényre.

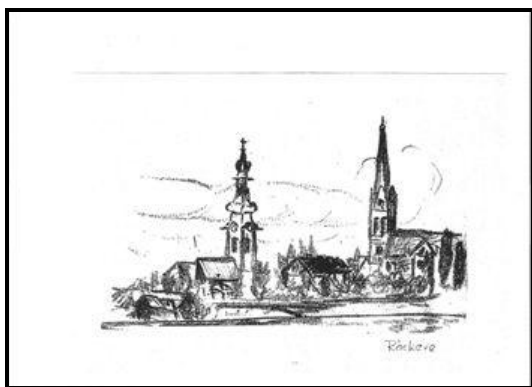
Te vagy a természet igazi csodája
Az életet újíto embernek ábrándja.
Légy üdvözölve e gyönyörű napon,
Szíved, lelked repdesve ragyogjon.

Egy szál virágot adok szeretettel,
Fogadd el tőlem vágyódó szíveddel.
Szívedben legyen mennyei boldogság,
S ne feszítse azt soha nyugtalanság.

A Nap ragyogjon mindig fölötted,
S őrangyalok vigyázzák léptedet.
Lényen veled szeretet és béke,
S létünknek áldásos gyümölcse.

Balogh János grafikája

Balogh János: Tájrész 1.

MURÁR TERÉZ

ELÉG

Elég a múlt idők
Fereteges léte,
Mely serény
Lelkemet meggyötörte.

Vonszoltam már
eleget — e fájdalmas
Testet, lelket,
Céltalanul —

Arcomról —
Isten letörölte
Hulló könnyeim,
Lelkemben tartva a reményt.

Keresztjét csókolván
Imáimnak erejével,
Új utakra találtam
Szívemben erős hittel.

TAVASZODÓ

Zsenge illat,
Illatos táj,
Erdő mező
Tőle bódul

Friss virágok ágaskodnak
Szél űzi el bánatomat.
Kelet felől hajnal hasad
Élednek a napsugarak

S. HUNYA BEÁTA

FEHÉR ÉJ

Tudod, télen hallgatag vagyok,
Mint domboldalakon, a fehér sírhalmok.
Nézem a tájat, nyugalom él bennem,
Én nem vagyok rideg, hisz nagyon szerettem!
A mai napig él bennem az érzés,
Te közömbös vagy, ez már nem is kérdés.
Hiába akarnék most tavaszi virágot,
Régóta kergetek általam szőtt álmot.

Hideg van —, úgy érzem.
Mért jó így? — kérdezem.
Mégfagyott szívedet mi engedi már fel?
Gondodat, bajodat mikor mondod hát el?!
Csak hallgatsz,
Talán hallasz!?
Fáj nekem, oly csend él köztünk,
Indulj el, a hó is ropog ha lépünk!

Az érzelem útján megtorpanni látszol,
A magány nem jó, dideregsz, fázol.
Emlékezz, mily hideg volt arcodon két kezem,
Jó volt tested melegét éreznem!
Megtöltötte lelkem kedvvel és örömmel,
Nem akarlak én foggal és körömmel!
Mit adhatnék; szerelem, hűség hozzád,
Simogatnám mindig, vidám, meleg orcád.

Kemény János: Homo ludens (fotó)

B. MENYHEI MÁRIA**TÉLI HANGULAT**

Köd üldögél a határban
lusta szél bókol nyomában.
A csend elterül a világban.

Február rövid havában
fenyőfák állnak újcspikés
menyasszonyi ruhában.

A természet most békés, alszik;
örök nyugalomra vágyik.
De az emberek lótnak-futnak,

mindig pénz-magot hajszolnak.
Lelkükre Ők nem hallgatnak,
az életből elszaladnak!

Ha tudnák mennyivel fontosabb,
hogyan szívükbe ültessék a nemes
szép szavakat!

Ne recsegjen senkiben indulat.
Áradjon szét a világba
az ünnepi Szeretet-hangulat.

CSEH SAROLTA**MEGSZOKÁS**

Erős leszek és elkerüllek,
nehéz lesz, tudom, de megszokom.
Nem fogja látni rajtam senki,
hogyan hamis a mosoly az arcomon.

Lassan megszokom azt, hogy nem vagy,
hogy nem is hívsz telefonon...
Mert meg lehet szokni jót és rosszat,
de a hiányod fáj nagyon.

CS. HAJDÚ ILONA**ANYÁMNAK**

A viták hevében nem gondoltam akkor,
lesz idő annyira hiányzol.

GÁL TAMÁS**ALKOTÓ**

Papp Judit festőművész, költő

Mint minden ember
Ő is szemléli az alkotásokat.
De gondolatában, kezében benne van:
amit lát, hall érez, másként fejezi ki.
Próbálkozott így úgy amúgy,
egyik sem sikerült.
Tanácsot kapott nekilátott;
a melegtített-viasz technológiával sikerült!

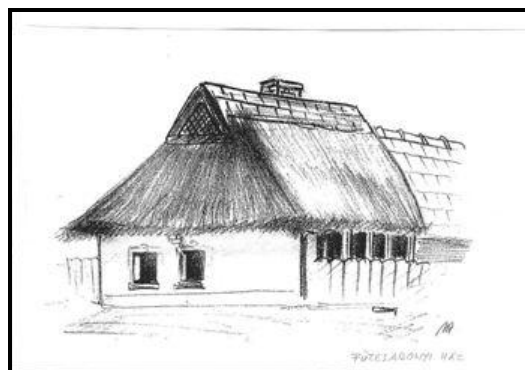
Sajátos! Ott van rajta
a másként látás világa!

NAGYTAKARÍTÁS

Zűr gereblyét többféléit ismerünk.
Az úr gereblye még mindig ismeretlen.
A Föld körül azért kering rengeteg szemét.
Köztük nincsen festve zebra
egy idő után lehetetlen átmenni rajta.

A természet emberi ész nélkül
tökéletes egyensúlyban él!

Az emberszeretet kezd háttérbe szorulni.
Igaz bűn rosszat jósolni, de rá kell jönni,
Ha a gondolkodásmód és érzélemlátás
nem módosul,
Az emberiség árokba borul.

Balogh János: Tájrész 2.

KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN

A LEGSZEBB

Mi a legszebb
a világon?
Tűnődtem el
a minap:
Kék ég? Zöld föld?
A csillagok?
A virágok?
Vagy a Nap?

Úgy döntöttem,
hogyan a legszebb
az Úristen
lehet csak.
Ki a saját
képe szerint
gyúrta össze
a sarat.

Teremtése
végeztével
kitalálta
Ádámát –
lepipálva
mindaddig
alkotása
stílusát.

Sehol egy klub,
hol mesélné,
mutogatná
remekét:
összehozta
még az asszonyt,
dicsérje ő
emberét!

A VILÁGON

és az Éva
azóta is
bámulja a
Gólemet:
bőrét-szörét
karját-lábát,
hogyan ne mondjak
egyebet.

Ádámkának
teste-lelke
tudja minden
ivadék–,
a teremtés
koronája,
ölbe hullott
ajándék !!!

Fúvom én is
Ősanyámmal
az asszonyok
énekét –
hálát zengve,
hogyan ránk bízta –
dicsérem is
mindenkép!

Milyen szép lehet
az Úristen,
ha maga volt
a modell:
tükörképe
a legszebb szép,
csodálattal
mondtam el!

KÉRDŐ

(N. Pető 'Szigethy Ilona aforizmája)

Mire költsem a
Nem-létező vagyonom,
Mely súly(zó)nak jó?

KÁSAI ANNA

A BARACKFA

... de hiszen tegnap még annyira kopasz voltál,
ám mára végre újból virágot bontottál,
ó és hamarosan teljes díszbe' pompázol,
s akár egy gyönyörű mennyasszony, úgy
sugárzol.

Csodaszép vagy, és most kezdem csak megérteni,
a vágyad miképpen fog majd beteljesedni,
hisz mézes illatú csáberőd oly eleven,
hogyan ellenállni egyszzerűen lehetetlen.

Miután elragadó ruhádat leveted,
azonnal üde zöld levélkéket növesztasz,
hogyan szemérmesen elrejtésd duzzadó terhedet,
s fenséges lombkorona ringassa gyermeked.

Miközben telnek a hetek és a hónapok,
mindinkább azt fogod érezni, hogy jó nagyon
nevelgetni őket és egyre büszkébb leszel
a hamvas barackokra, mit köszönök Neked.

B. SZABÓ ANNAMÁRIA

HONVÁGY A TENGERPARTON

Ülünk a víznél, és nézzük a követ.
A hullámoknál a pergő fény követ
egymást nézzük némán, s mindketten álmodunk,
valami más tájra vágyódva gondolunk.
otthon lenne jó most, búzaföldet látni,
leülni a fűbe, és papsajtot rágni.

MERENGÉS

A szavak mindig ablakok, vagy falak.
Úgy mondd ki őket, hogy rám találjanak.
Úgy mondd ki őket, hogy kopogtassanak.
Úgy mondd ki őket, hogy utat nyissanak.
Utat a pillanathoz, hogy megérezzelek.
Kitárjam a szívem és beengedjelek.
Ha csendesen kopogsz, a szívem megdobog.
Ha vered az ajtót, én inkább elfutok!
Kicsit szelídebben, s kedvesebben kérj.
Akkor alig várom, hogy a közelemben éj.

HORVÁTH-HOITSY EDIT

FÉNY ZÜMMÖGÖTT

Fény zümmögött...
 Megejtő volt a csend
 a késő délutánban.
 Anyám keze az ölében pihent.
 Néztem...
 Ó, ritka pillanat volt tettenérnem
 tétlenül a kezét, mely varráson szaladt,
 tésztát gyúrt, vagy fakanalat
 fogott -, kevert-kavart,
 pohos fazék fölött röppent serényen.

Tenger hajára egy sugár esett,
 és megtelepült szálai között,
 mint lepke a levélen.
 Kis arcára rózsát csókolta a nyár,
 gyöngéden, hogy ne fájjon:
 meleg fuvallat mintha száll,
 s végigsimít az érzékeny virágon.

Derengő fényben szendergett,
 és szép volt... álom,
 mit szörny-képek meg nem zavarnak.
 Tűnődtem: mit gondol vajon
 az én kis édes, hervatag virágom?
 Talán emlékekkel bíbelődik,
 s anyját látja egy zsámolyon,
 amint munkáján törődik,
 öreg éjfélkor igyekszik, s nagyon?

Beszívtam kalács-illatát,
 mohón, mint aki szomjas-éhes,
 és álmodik egy uzsonnát,
 mama-alkotta mézes-édes
 süteménnyel az asztalon.

Ültünk egymással - asszonyok,
 asszonysorssal ülünkben, csendben, szépen.
 Vigák, búsak –, boldog-boldogtalanok,
 de egyek örömben és szenvedésben...

...Fény zümmögött...
 Megejtő volt a csend
 a késő délutánban.
 Anyám keze az ölében pihent.
 Néztem...
 S megláttam, amit nem szabad:

kezén a görcsös, táguló eret,
 szeme körül a bágyadt
 árnyék alatt a sok-sok szarkalábat,
 s láttam, mi láthatatlan:
 A HALÁL CSONTTOLLÁVAL ÍRT JELET...

És rettegetem — magamban...

FETYKÓ JUDIT

VASÁRNAP, PIRKADATKOR

...akkor elszakadt a kárpit,
 s előzönlötte az eget a haragvó erő...

„és most mi lesz? Hogy lesz ez után?
 Én, ki csak eszköze vagyok e napnak,
 honnan tudom meg, hogy tettem
 oda vezet, hova ígérte a sugallat?
 Forog vihar, ordít a menny,
 magamon érzem minden sebet,
 lábam nem visz. Minden reménytelen.
 Tudni kell. Tudnom kell... él-e még?
 Hideg, fekete félelem maradt,
 vagyok magamban. Magamon kívül.
 Hideg ráz, lázrohamos akarat
 nem visz. Nem hozzák, hogy él — hírül.
 Pokolra kell jussak érte;
 de tudnom kell, ezért utána indulok:
 megtudjam a igazat végre,
 hogy él-e
 kit elárultam, elárulok.
 Él-e, mint mondják sugallatok,
 feltámad-e.....
 Tudnom kell! Tudnom kell, él-e!
 Nélküle maradt a semmi fekete éje.”

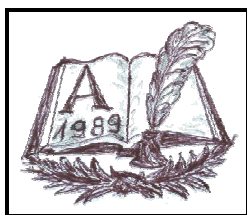
Üres a szépen hajtott vászon.
 ... derengő hajnalban, hol az éj
 a világossággal összeér;
 egy asszony jó, félve, remegve, — üres a gyolcs,
 nincs beletemetve!
 Üres a szépen hajtott vászon.

BÁRDOS LÁSZLÓ

VERLAINE KATEKIZMUST KÉR
ÉS KAP
A MONSI BÖRTÖNBEN

Ó Uram! Új Uram! Vágyam beteljesítve!
Alig nyújtom kezem, már belesimul, íme,
a katekizmusod! Taposta mostanig
a talpam gyilkosan, s most íme, itt lakik,
cellámban otthonos, mert a jó lelkipásztor,
megérintve üde hitvágyam szándokától,
átadta kedvesen, hátha célt tett követ.
De Uram! Új Uram! Hiszen ez nyolc kötet!
Ez a Gaume püspök úr nincs híján a szavaknak,
nem úgy, mint én, midőn verssoraim fakadnak,
pedig spontán vagyok, miként majd hírlelik.
Most az első lapot olvasom estelig,
majd csak a kérdezést, majd a megannyi választ,
úgy hiszem, ez a könyv bemejt és kiáraszt,
magába töm s kivet, fölragad és leejt,
s irigylem, amiért egyetlen rést se rejt.
Hézagtalan. Csak épp... mily túlszabott a méret!
Megrándult térdre hoz sínt, pólyát, gipszet, éket,
szikét — de hát minek? Uram, kend be sebét,
s ha a szisztéma most még túlon túl elég:
ne vedd új bűnömül. — Mindig csak belekaptam
mindenbe, s azután a képzeletnek adtam,
egésztse ki ő, és minden mű, szabály,
rendszer és életelv állt, mint a kártyavár,
hipp-hopp... s úgy is maradt, nem omlott össze
menten...
Propertiusnak egy sorát sosem felejttem,
de még egy óra is sok volt könyve előtt.
Elvárásolt a rend, de bicskám beletört
utóbb a dátumok, sorszámok tömegébe...
A tagolás, Uram! Szolgád megannyi érve,
fejezete, hite, oldalszáma, szava,
olvasatlan enyém, míg itt az éjszaka.

PAYER IMRE

FRANCISCO PIZARRO
AVAGY
VÍRUS AZ IDŐ TESTÉBEN

Én voltam a vírus az idő testében.
Ömlött a vér. Ömlött a Nap Könnye.
Megtalálni a rést, amikor
Minden kiszámíthatatlanná válik.
Tumbes, Cajamarca, Cuzco.
Lovagok, lobogók, királyi karavoellák.
Éreztem, maskarák.
Én éreztem, az analfabéta!

Bálványok, vertarany virágok
olvasztva nyers arannyá...
Nem volt tervem. Ismeretlen
zsákmány s ismeretlen
veszély. Már nem a vér
pompája. Még nem a profit.
Csak én mondhatom ki
a szót teljes felfénylésében: Arany.

Én vagyok a vírus az idő testében.
Lovagi fattyú, bandérium-bandita.
Lovasszobor vagyok.
Félreeső kápolnában marék hamu.
Az én nevem a Blitzkrieg előképe-émlékezet.
vagyok: kiszámíthatatlan, alattomos alakulás.
A szegény, törvénytelen gyermek.
A debil démon. Átmetszi a történelmet.*

*Francisco Pizarro 1533-ban szerencsevadászokból álló csapatával leigázta és kirabolta az inka birodalmat. Istennek tartott királya, Atahualpa könyörgött, ne máglyán végezze, nem élhetne tovább az indió mennyben. Pizarro megkönyörült rajta, csak megfojtatta. 1535-ben megalapította Peru fővárosát, Limát. Alkirály, később gyilkosság áldozata lett.

PÉCSI ÉVA

WEKERLE CIKLUS

(részletek)

Üvöltő csendjével vert fel
 az éji világ,
 sötét némaság zaja gyilkol,
 az égen bús csillag,
 s lent halvány utcai lámpa;
 Hiába kereslek,
 nem vagy sehol,
 sötét némaság üvöltése gyilkol;
 Az égen bús csillag,
 s lent halvány utcai lámpa
 pislákol,
 nekem,
 a Kós téri padon.
 kővé vált szívem felett.

Már itt van a holnap,
 benéz az ablakon,
 árny nélkül,
 fekete macskám oson,
 álmaim sorra megcsaltak,
 s ha megnő a reggel,
 majd a szökött rigók fogadnak,
 a hűséges füttyel,
 mely elsöpör rút éjszakát,
 s lelkeket nevető angyalok
 formálják át.

Búcsúzik az ősztől a város,
 búcsúzó magamban én is.
 Már rég' leszüretelt a világ,
 lehull a repkény
 a Kós Károly térig.
 Harmat helyett a fákat
 köd áztatja át.
 Vége lesz az évnek,
 vége van a dalnak.
 Lappangó éjszakán
 égő szemű kutyák ugatva dalolnak.

NAGYFENYVESI VALÉRIA

RIGÓNÓTA

Hajnalban szól a halihó
 Talán több száz rigó
 trillázik, füttyül a fa tetején,
 a dión, a fenyőn, a jegenyén.
 Cifrázva szól a nóta,
 nem kell hozzá vers és kóta,
 csak úgy ahogy a kis szíve veri.
 Nem érdekli a magas zsúri!
 Halihó, halihó, halihó!
 De vidám ez a rigó!
 Ahogy álmomat elkergeti,
 lustaságom kineveti.
 Mit is lát a fa tetején
 a dión, a fenyőn, a jegenyén?
 Tárulkozik már az élet,
 a gólyák virágszőnyegre lépnek,
 és a tóban megy a dáridó,
 a magasban a halihó,
 a dión, a fenyőn, a jegenyén!
 Bámulók a rigó örömen,
 ahogy repeszi a torkát az ének,
 nekifeszül a költeménynek
 s világgá kiabálja!
 Nem számít, hogy sánta a verslába
 hisz a trilla oly vigasztaló.
 Halihó, halihó, halihó!
 Minden hajnalban
 talán több száz rigó
 fújja a nótát: Hali-halihó!
 Trillázva füttyül a fa tetején
 a dión, a fenyőn s a jegenyén.

Végszó

Kiírtam magamból a múltat,
 A fájdalmat, a csendes sóhajt.
 Kiírtam magamból az örömet,
 a múltot és az örököt.

Kiírtam magamból ami földi,
 hogy könnyű szívvel tudjak
 Mennybe menni.

*

BOÓR JÁNOS**ÖREG AKÁC**

A tóparton hetykén álltam,
hóésben, meleg nyárban.
Lobom dala messzire járt,
vándormadár vállamra szállt.

Árnyam alatt birkacsorda
delelgetett egy csoportban.
Nyári szellő táncolt rajtam,
május nedvét kortyolgattam.

Dongók, méhek szorgos raja
nektáromat zsongva falta.
Ráncaim csak gyűltek,
gyűltek, évek múltán meggyötörtek.

Őszi vihar vadul rázott,
ágaimra rátanyázott,
addig-addig hintáztatott,
minden ágat földre rakott.

Most a tél a vézna testem
átölelte szerelmesen.
Fehér ruhát hóból adott,
cseppjeivel megsiratott.

HÉGEN DALMA**KÜLDETÉS**

Menj fel a Sión hegyére
S aztán várakozz!
Várj míg szól a lélek
Várd mi a küldetésed?
Ne a saját elméd kényszerítsd!
A Sión hegyén állva,
Keresd az igazi értelmet.
A kegyelemre szoruló lelkeket.
A kemény orcájút.
A makacs szívűeket.
Te aki felelősség alá vetett vagy,
Emberek sorsa van a kezvedben.
Hordozd őket szeretetben.
Határt nem szabva küldetésednek!
Feladatod át nem ruházhatod,
Nem csorbíthatod,
Rövidre nem vágthatod.

ÍGÉRET

Én visszajövök, még onnan is
és megfogom a kezed
és segíteni foglak
Mindig, mindig, mindig!
Gyere ide hozzám!

CSORBA BERTALAN**SOSEM MÚLIK EL**

Az örökkévalóság
Érthetetlen dolog,
Csak Isten ismeri,
Aki életet adott.

Az élet múlása
Közeledő veszély,
A lét óceánja
Csupán múltó szeszély.

Van, ami véget ér,
Mint egy kalandregény,
Valaki lehet gazdag,
Valakié meg szegény.

Van, ami sosem múlik el
Ami örökbe megmarad,
Egy mosoly, egy ölelés,
Sok-sok boldog pillanat.

Egy illat a párnámon,
Egy emlék a múltamban,
Egy szerelmes érintés:
Minden a fejemben van.

Valami sosem múlik el,
A sírba száll velem,
Elkísér utamon
Az igaz szeretem.

A 2009-BEN 20 ÉVES AKIOSZ**SZOKÁSOS ÉVES TALÁLKOZÓJA****LEÁNYFALUN LESZ**

KOMLÓSSY TÍMEA**VÁROK RÁD**

Tekinteted szinte érint,
gyöngéden simogat végig.
Szemeiddel elvarázsolsz,
szavak nélkül is magadhoz láncolsz.
Engem belülről mardos a vágy,
fáj, hogy nem érhetek hozzád.
Hisz fűt a szerelem,
de mit érzek egyenlőre el kell rejtennem.
Addig várom a pillanatot,
mikor veled egy életet és mindent
megoszthatok.

VAN-E MÉG REMÉNY?

Hittem és reméltem,
hogy utadról visszafordulsz értem,
mielőtt teljesen eltűnnél a végtelenségben,
de te még hátra sem néztél,
csak mentél előre.
Nem érdekelt,
hogy egy fájó szívet hagysz összetörve.

Mit csodának hittem,
most szertefoszlott
és egy szerelem végére tett pontot.
Darabokra hullt az álom,
s most nem érti a szív, az agy,
hogy mi okozta a gyökeres változásokat.
Az utolsó percig hittem és reméltem,
hogy ez a csoda megmarad nékem.

BOCSY ILONA**PIROS ALMA**

Piros alma fönny a fán,
ringatózik mindahány.
Fújja a szél, lengeti,
később aztán leveri.

Szegény alma.... Fáj neki?
A sebeket túlélheti?
Összeszedem, megmosom,
ami törött, pucolom.

Puha kerül fazékba,
lesz belőle lekvárka.
Keményebbje üvegbe,
kompót lesz majd belőle

mosolyog rám egynehány.
Tégy el télre asszonykám!
Meghálálom... jó leszek,
üdíttem a teledet!

Éhes leszel? — megeszel!
Ha szomjazol? — azt oltom el!
Levem iszod, húsom eszed,
mással együtt, mártás leszek!

KÓSA ANETT**MÁR TABLÓKÉNT A FALON**

Évek távlatából
Nevetve hull egy könnycsepp
Eltelt ez a 8 év is
S most vár ránk egy új kezdet.
Közös utunk most külön válik
Az ismeretlen felé indulunk
Kellemes fájdalommal szívünkben
Töletek búcsúznak.

Töletek búcsúznak
S most elcsuklik a hang...
Szívünk ütemére
Lép, s ballag.
Ballag egy osztály
A Jövő felé lépked
Majd meg áll egy percre
És elképed.

Elképed azon
Hogy itt hagyja mindezt.
A falakat, a padot
Azt, amit 8 éve szeret.
A mindennapi hangokat
A megszokott zsvajt
S ha kilép a kapunk
Csak az emlék marad.

Emlékként maradunk
Egy tablóként a falon
Mi is itt voltunk
Érezzük ezt, tudom

Hogy itt hagyunk valamit
De elvisszük ugyanakkor
S ez az a valami
Amit megértünk a búcsúkor.

Ez most a búcsúnk
A legvégső felvonás
A szívünk érzi ezt
Ez most már más.
Ez egy dal
Amely 8 évig íródott
És végül megtaláltuk rá
A záró akkordot.

SOMMER EDIT

HOLDVILÁGOS ESTÉKEN

(Dalszöveg)

Holdvilágos estéken,
Az óceánt ha nézem,
Rád gondolok kedvesem,
Gitáromat pengetem

Sír a gitárom és a dalom,
Nélküled szomorú vagyok,
Nem ragyog a napsugár se,
Nem nyílik nékem a virág se.

Száll a dalom hozzád,
Viszi a szél a dallamot,
Pálmafák közt várlak,
Jöjj el hozzám angyalom.

Szeretnélek látni téged,
Angyali szép szőkeséged,
Piros ajkad, szép szemed,
Karcsú sudár termeted

A hangodra emlékezem,
Visszahoz az emlékezet,
„Jöjj vissza hozzám,
Forrón csókolna a szám.”

Nélküled boldog nem vagyok,
A tengerparton bolyongok,
Nézem a vörös naplementét,
Visszavárlak angyalom!

MÁTHÉ GIZELLA

NAGYMAMA ÜZENETE

Mindkét unokámnak

Nagymamádnak már rég megtört
Nevető szemének fénye —
Irigykedve nézek már fel
Éji, csillagfényes égre.
Hol van ifjú szemem fénye?
Most már csak befelé ragyog.
Ám az oly kedves napokon
Mikor unokámmal vagyok
És, Ő rám mosolyog féltőn,
Kedves, óvó szeretettel,
Az égnél több csillag ragyog
Ránéző szememben, eggyel. —
Az életünk nem csak könnyű,
Derűs, vidám napok sora.
Lesz, úgy érzed, hogy elfojtott,
Titkon könnyezőök tábora.
Akkor gondolj fehérhajú,
Szerető, ősz nagymamádra.

Gondolj rá hajtsd le fejedet.
Puszt kapsz fejed búbjára.
Érzed szerető kezemet
És simogató melegét.
Könnyít hordoznod az élet
Csak vélt vagy valós nehezét. —
Tudod drágám, ha fáj nagyon,
Halljad, mint mondom én, — neked:
Bizakodásban s erődben
Sose veszítsd el hitedet!
Az életnek szép oldala
Mindig van. Keresd! Megleled.
Megleled azt önmagádban.
S fájdalomadra lesz gyógyszered...
A szeretetemet veled megy,
Míg visz a sorsom, unokám.
Bú, öröm s unokád is lesz...
Olykor néha még gondolj rám!

Máthé Gizella képe

UJPALUSY TÓTH ENDRE

NŐNAPI KÖSZÖNTŐ

Néked hoztam az első fagyos reggelt,
Korál-gyöngykoszorút hóvirággal.
Fehéren szikrázó szépet, illatokkal.
S ha nézed, e gyöngysor lábad elé hull!

Ablakodba loptam az első napsugarat,
Hogy bársonyos arcod simogassa,
Derűt és ifjúságot adjon,
Szívedbe reményt és lángoló szerelmet.

Néked hoztam a tavaszi hóolvadást,
Duzzadó tavakat kék egekkel,
Lágy szellő fuvallatát langyos esővel,
Hasadó rügyeket bimbós levelekkel!

Bejártam az erdőt, a tavaszi rétet,
Hóvirágot, barkát szedtem teneked,
Csokorba rakom, asztalodra teszem,
Vele adom életem, egész emberségem!

Ti ringó derekú, fürge lábú lányok!
Ti kedves nők, csókos ajkúak!
Szeretett, szorgos kezű, vigyázó anyák!
Énünk énje, hű arája életünknek,
Tisztelettel adózunk e szép napon,
Köszönünk, köszönünk mindent Tinéktek!

SZÁDVÁRY MARGIT

HÍRNÉV

A hírnév ma sokszor
kirobbanó botrány,
pőrére vetkőzés
testileg, lelkileg,
kirakatba tett másság,
mohón kattogó kíváncsi masinák,
lihegő média, ami felkap,
csépel, majd leejt a mélybe,
s ha nincs a bohócruhád
bugyraiban még egy, mindegy,
hogy érték vagy bővli,
csak beszéljenek róla,
szánalmasan olcsó megmérettetés,
de ez van, amikor a „valakik”
eladják magukat, s a pénz az úr.
Az igazi hírnév az más,
áldott tehetség,
teremtő érték,
fáradtságos munka,
gyümölcsöző befektetés,
becsületes múlt, jelen
és öröklét jövő.

„Artificem commendam opus”.
Az alkotót alkotása dicséri.
(*Latin mondás*)

VARGA ZOLTÁN

DIKTÁTOROK

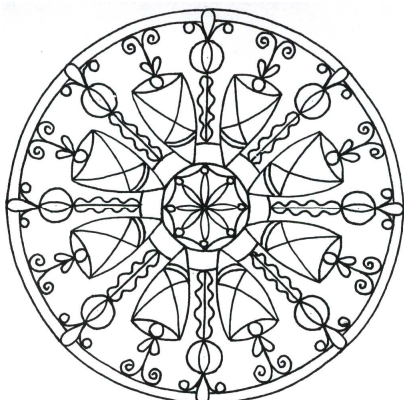
Voltak,
Kik vittek,
Voltak,
Kik hoztak,
Voltak,
Kik vettek,
s voltak,
Kik adtak

ZSIDAI NYERGES GIZI

ÉJ

Nem vagy a tegnap,
nem vagy a holnap.
Éj!
Te sötét, csendes Éj!
Karjaidba bújva
megpihenni,
érezni nyugalmad,
elmúlt napokból
feledni a rosszat!
Ami jó volt, — mert volt,
érezni majd holnap.
Éj!
Sötét, csendes Éj!
Átsegítség a tegnap
nehezén.
Hogy a holnaphoz
legyen erőm elég.

De addig is:
a képzelet szárnyán
oda barangolok,
amiről álmodok,
napok valójában
soha el nem jutok.
Éj!
Néma társam!
Barátom álomvilágban!
Jó, hogy vagy és várlak!
Mert
nem vagy a tegnap,
nem vagy a holnap,
Éj!
Te sötét, csendes Éj!
Magamhoz szorítlak!

L. Gál Mária mandalája

ROVNI EMESE

ODAFENT...

A kemény szegleten
— De helyes! —
délceg mellényesen
egy kék szarka ül.
Háta mögül szakad az ég,
hosszú farkára a csend ráröplő.
Szeméből lassan kigördül az ősz.

Odalenn csörög egy villamos,
száz megállóban fásultan elidőz,
majd felzúg, továbbdöcög a város.
Avarból szivart sodor a szél,
füstjét mélyre szívja a sok lakó.
Sáros cipőjére rábámul, sós
perecek bilincset rágcsálja a perc.

A gesztenyefa alatt gyerekek.
Babát és levél-kelengyét gyűjtenek.
Kosarukban vígan rúgkapál a jövő,
s az esőkabátok pillangós szárnyai
új tavaszt kacagnak felém...

V. HEGEDŰS ZSUZSA

MÁJUSBAN KICSIT MEGHALOK

Orgona illata terjeng a légben,
Zengnek az ájtatos templomi orgonák,
Keblembe férkőzik, s kitepi a lelkem
Egy viharos röptű, vérengző sas madár.

Lankás dombok felett repíti messzire
A felhőtlen derűs, azúrkeék ég alatt,
Rétek virágai integetnek felém,
S a Nap verőfénye szelíden simogat.

Erdők fölé érve hangos koncert fogad,
Madársereg zeng egy édes rapszódíát,
Kis patakba zuhan megrészegült lelkem,
így halok májusban gyönyörű szép halált

MI EZ?

Szívemben kigyúlt egy
Parányi kis szikra
Vörösen izzó tűz,
Aprócska fénynyaláb.
Lángja nincs, nem lobog; —
Lelkemet perzseli,
S belülről égeti
Csendesen önmagát

PAPP ANDRÁS**KÖNYVTÁRAVATÓN**

Könyvek óceánján,
betűk tengerén
hajózik elménk.
Nem kapunk léket,
csak sok szép emléket,
ami örökre miénk.

Szent hely a könyvtár,
a tudás temploma,
levett kalappal lépek be,
mert ez a múlt
és a jövő otthona.

Megmosdatom a szívemet,
lelkemnek kapuja nyitva áll,
randevút adok a könyveknek,
kettesben minket a béke vár.

Ezer gondolat kering agyamban,
mint fecskék az őszi napon,
könyvhegyek között lebegek,
múltam és jövőm is olvasom.

Áldom ezt a szent helyet,
hol együtt van minden tudomány,
az emberiség összegyűlt vagyona,
minden történet, minden olvasmány.

Itt lenni, olvasni ne sajnáld az időd,
a tudás nem lehet soha elég,
ismerkedj a végtelennel,
mert olvasni
a legnagyobb gyönyörűség.

TOKAJI MÁRTON**A TÁJ**

Magas hegytetőről szétnézek, s megállok.
Csodálatos a táj, amit éppen látok.
Messze odalenn a völgyben a zöld mezőn.
A hegyek lábánál a lankás legelőn,

Pompáznak szép színes mezei virágok.
Legel a birkanyáj, s juhász vigyáz rájuk.
Felhőkből kibújik az arany napsugár.
A tájon keresztül látgy szellő fújdogál.

Messzire háztetők csak úgy piroslanak.
Hallik, a templomban éppen harangoznak.
Nagy csendben valahol egy kis patak csobog.
Pacsirta éneke dicséri a napot.

MAKRAI MARA**EMBERBŐL VAGYUNK**

Azt mondd szerelem, talán már nincs ilyen,
Szép találkozások, ma szürke hétköznapiak
Voltak érzelmek, biztató remények,
Ma már visszafogott ölelések és
Közömbös tekintetek.

Látom rajtad, hogy Neked sem könnyű,
Titkolni, tagadni azt ami gyönyörű.
Szeretve szeretni nem mindig lehet,
Közbeszól a valóság: pihenhetsz.

Pihenőt kell tartani amikor a környezet,
Gondokkal ostromolja a lelkedet,
Élni, a kesztyűt naponta felvenni,
Kifáradásig magadat gyötörni.

Olyan a szerelem mint a hímes tojás,
Törekeny, esendő, múlandó látomás.
Nem tud megmaradni, csak nemes közegben,
Meghal a valóság gyötrő sűrűjében.

Sajnos életünk hajszás tempója,
Tragédiák, gondok, betegségek sora,
Nem kedvez a nemes érzéseknek,
Pihenőt parancsol a szerelemnek.

Akárhogy akarjuk éberén tartani,
Vigyázva, jó szívvel izzítani,
Csak pislákol, elalszik, lángra nem lobban,
Nem érzi jó magát ebben a világban.

Bűntudatot érzek, mert mi sem vagyunk mások,
Belőlünk is lassan kivesznek a lángok.
Megyünk az árral, a sodrás erősebb,
Emberből vagyunk, ezért van mindez.

VÁRI HORVÁTH VERONIKA

ARMAGEDDON

A Rádió és Televízió csatornák adásukat megszakítva olvasták be a rendkívüli híryananyagot. „Megbízható felsőbb forrásokból értesült az emberiség, mely szerint holnapután, azaz október 5-én ebédidőben kitör az Armageddon. Közérthetőbben: vége lesz a világnak!

A Kormányok és Önkormányzatok illetékesei felkérlik a tisztelt lakosságot, hogy kerülje a tülekedést és a pánikot. A gyermekeket, az időseket és a betegeket engedjek maguk elé. Mindannyian sorra kerülnek. Protekció nincs! Sem jajgatás, sem könyörgés, sem imádkozás nem segíthet senkin. Ugyanúgy hasznavehetetlen a kérvényezés, a megvesztegetés, kitüntetések, a bűnbánat és adakozás, valamint a miniszteri ajánlólevél is. Mindössze 666 túlélő marad a földön, de az ő nevük már a kezdetek óta be van írva az Életnek könyvébe. Ne irigyeljük őket, mert nekik kell majd eltemetni a hatmilliárd holttestet. Évekig eltarthat. Valószínű, hogy az ég madarai hamar ráunnak az emberhús fogyasztására, és nem segítenek az eltakarításban.

Mindenki tehetsége szerint készüljön fel a nagy eseményre, mert ilyen a világ kezdete óta nem volt és nem is lesz soha többé. Aki teheti, utazzon el a hegyekre vagy a tengerre. Ilyen helyeken ugyanis nagyobb esélye van az esemény előtti elhalálózásnak, (lavina, zuhanás, fulladás, cápa, stb.) Akinek nem áll módjában utazni, bújjon ágyba kedvesével, vagy a spájzba a befőttekkel.

Együnk-igyünk, holnapután úgyis meghalunk!
Ígéretet kaptunk arra, hogy az Armageddon gyorsan fog lezajlani, azután következik az utolsó ítélet, melyet senki nem kerülhet el.

Bátorság emberek, nézzünk szembe a véggel, ameddig nézhetünk!”

Valaki betelefonál a
Rádióknak:
— De hát mijaz az Armageddon?
— Ma még mi sem tudhatjuk!

SZABÓ LAJOS

UTAZÁSOK PÁL DIÁKKAL

(*Apám olvasókönyvének dicsérete*)

Gyermekkoromban bebarangoltam
magyar hazámat keresztbe-kosba.
Felbaktattam Szent Gellért hegyére
s a Háromszéki-havasokba.

Taposta talpam Baranyát, Ungot,
Újvidék fűvét, Dévény homokját,
Joseph Haydn várt rám Kismartonban,
és Krúdyról faggatott a Poprád.

Elhallgattam a furfangos székelyt,
s bámultam a szénégető tótot,
ettem oláh puliszkát, sváb sonkát,
és szívemhez bújtak a palócok.

Kézen fogva vezetett Pál diák*,
s én nem tudtam, hogy már mennyi árok
hasadozik alattam, hogy csupán
szavainak varázslatán járok.

Nem tudtam: a varázsszőnyeg alatt
a romlandó cserép széttört, átok
és jaj fortyog; s Esztergomtól Párkány
már messzebb van, mint a Baleárok.

**Az egyes leckékben a fiktív Pál diák
mutatta be Nagy-Magyarország tájait —
úti élményei alapján.//*

AZ AKIOSZ 2009-ES ÉVES
TALÁLKOZÓJA
LEÁNYFALUN LESZ

UJLAKY KATALIN**EGY SZELET KALÁCS**

A hét testvér közül Laci volt a legidősebb, a nagytestvér. Ez a szó legszorosabb értelmében is igaz volt, mert a magas, vékony fiú alig 15-16 évesen már felül volt a 180 centin, míg én, a 4 éves kislány alig értem a térdénél feljebb. Nagyon szerettem őt. Az én szememben ő volt a legerősebb, a leghatalmasabb, szinte áhítással néztem mindig rá, és amivel csak tudtam, kedveskedtem neki.

Az emlékeim között kutatva, a bátyámnak két kedvenc eledele volt. Az egyik a nagyobb ünnepekre sült finom simakalács, a másik a hétköznapokhoz kötődő paprikás krumpli, melyekről gyakran kérte, hogy az legyen az ebéd. Ha sor került egyszer-máskor rá, kérése teljesült, na de Édesanyánk szerint nem ehetett az egész család az ő kedvéért mindig paprikás krumplit. Ezt megfigyeltem, és valójában ekkor jött el az én időm, ugyanis elhatároztam, megtanulom, hogy hogyan kell csinálni, és hogy a kedvébe járjak, ezután majd megfőzöm neki én.

Gyerekes lelkesedésemet tett követte, és a nagy asztalsparhelt mellett – amit a földről még nem értem el – egy sámlira állva kötelességszerűen, mire az iskolából hazajött, én már meg is főztem kedvenc eledelét, és az ajtóig futottam elé újságolva, hogy minden készen van, jöhet ebédelni.

Hogy a „nagy mű” ehető és jó volt-e, az ma már kétséges. Az azonban biztos, hogy a bátyám ilyenkor az ölébe kapott és váltig bizonygatta, hogy az olyannyira finom, hogy életében olyan jót még soha nem evett. Én szinte hősnek éreztem magam, és végtelen boldog voltam, miközben Édesanyánk, - aki kora-háziasszonyi ténykedésében nem akadályozott, - mosolyogva nézte gyermekei örömét.

Közben érkezett a levante-korszak, amikor a mi Lacinkat is – , aki a valóságban még közelebb állt a kamasz-, mint a felnőtt korhoz-, az általános mozgósítás alkalmával besorozták, majd röviddel utána be is hívták katonának. Elvitték, de még azt sem tudtuk, hogy hová.

A családban hiába maradtunk még így is kilencen, hiszen az öreg nagyapám is velünk együtt élt, a bátyám nélkül üres lett a ház, és a nagy étkezőasztalnál kitöltetlen maradt egy hely. Most már csak abban reménykedtünk, hogy a közelgő karácsonyra szabadságra hazaengedik.

De csalódnunk kellett, mert nem így történt. Őt nem engedték, viszont helyette egy cenzúrázott

tábori levelet hozott a posta, amiből arra következtettünk, hogy valahol, talán már az orosz fronton harcol.

A levél a szokványos szövegen kívül, hogy jól van, egészséges, ne aggódjunk érte, stb., egy különleges kérést is tartalmazott:

Karácsonykor és a többi nagy ünnepen, mielőtt a reggelihez ülnénk, a lábasokban sült jó foszlós kalácsból az első szeletet tegyük ki az udvaron lévő mellékhelyiség tetejére az égi madaraknak. Ilyenkor gondolatban ő is velünk lesz, ha csak percekig is, hogy együtt ünnepeljünk és örülhessünk annak, hogy legalább az ártatlan madarak ehetnek abból, amiből ő sajnos nem ehet.

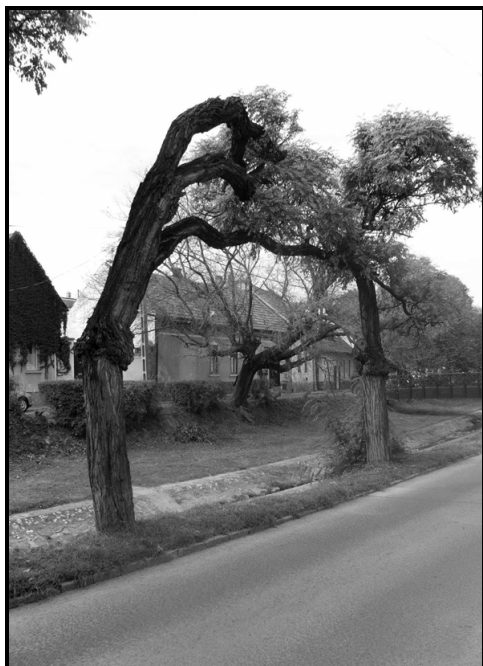
Kérését –, melyről ma már tudjuk, hogy életében hozzánk az utolsó volt –, sok-sok éven át teljesítettük. Még akkor is így volt ez, amikor őt már eltűntnek nyilvánították, de még a háború utáni puliszka-korszakban is, pedig akkor már a mindennapi kenyeret is csak elvétele sikerült biztosítanunk. Ám Édesanyánk – aki a hírek ellenére is mindig hazavárta-, ilyenkor is addig ügyeskedett, amíg az ünnepi kalácsot el nem készítette, mert őszintén hitt abban, hogy a madaraknak kirakott nagy karéj kalács, ha csak egy rövid időre is, gondolatban ismét összeköti itthoni családját és a ki tudja, a világ mely részén lévő távoli gyermekét.

VARGA ZOLTÁN**SÁRGA FALU**

Barna házak
Sírkő falán,
Ablak résben,
Az öreglány.

Véssett betűn,
Sápadt sárgán,
Repedt körmön,
Kovács gyanánt.

Barna házak,
Sírkő falán,
Folydogál a
Szomorúság.

Keczely Gabriella: Szerelem (fotó)

SZUNYOGH GIZELLA

BENNETEK ÉLEK

Szüleim emlékére

Kertem szegletében egy jucca-pálma.
Saját, a temető kertjéből hoztam,
mely kihajtott újra,
s most, fehér virágán át,
életet lehel a múltba.

Állok előttetek Fehér Virágok.
Harang alakú, csenddé formálódott
Ölelésetekben, üzen a messzeség.
Állok előttetek, mint újra
lombosodott kopjafák előtt.

Eltűnt nevetek betűi,
mézzé csorognak arcomon,
egy méhecske zümmögésében.
Egy perc néma csöndig bennetek,
gyermeki szívvel lüktetek,
hol már nincs idő.

Kertemben vagytok, s én veletek...
Fogjátok a kezemet
mert elesek!

Ti Óriás Liliomok
az éjben

VARGA ZOLTÁN

ÉVSZAKOK

Gabonaföld, sárga hajladozó,
Szellő futta édes pór,
Itt az élet szökken szárba,
Fehéret rózsaszínbe folyató.

Kutya macska az udvaron,
Barátság sírig tartó örök,
Megbotolsz, repülsz, elesel,
Elfogyott a hely e földön.

Megálltál, s meghaltál,
Betonba öntötték a szíved,
Behódolt, megszakadt, megállt,
A korod győzött le.

Kőbe vésve egyenes s görbe,
Az anyag új szellemet épít tovább,
Forgatva a földbe körbe-körbe,
Kőbe vésve élsz tovább.

Megérintett az élet,
Tavaszt, ősz s telet hozott,
Tarkód simogatta kisdéd,
Pattintott magot, bimbót, illatot.

A jövőre gondolt s döntött,
A sírba ezért is rakott,
Szórt rád imát, könnyet,
Hetet-havat hordatott.

Nem egyformák az évszakok,
Hol hosszúak, hol rövidek,
A természet ujja simogat,
Hol hosszan, hol röviden.

Lehetnél akár te is,
A szerencsések egyike,
Hol emberbőrbe bárány lennél,
Hol a farkasok egyike.

KLASZÁN ERZSÉBET**HARMATOS VIRÁG***(Aszalós Zsuzsa emlékére)*

Lehunytad mosolygó ibolyakék szemed,
Kedves-szavú ajkad örökre lezárt.
A szárnyaló idő messzire repített,
Földi utad immár véget ért, lejárt.

Magad mögött hagytad dolgos életedet,
Mít a mennyek ura kimért tereád.
Míg élünk megőrizzük szép emlékedet,
S verseidet, mit örökül hagytál ránk.

Írásaid tükrözik hótiszta lelked,
Kinyíltál bennük, mint harmatos virág,
Messze kalandozott játszi képzeleted,
Rút valóságból így lett: Tündérország.

Szeretted szárnyalni szép szavak szárnyán
Angyalokat vélni felhők magasán.
Keresni, kutatni a messzeségen át,
Régen eltávozott jó édesanyád.

Mindenben kerested, s megláttad a szépet,
Örültél, ha gyermek mosolygott reád.
S amit a teremtő nem adott meg néked:
Körülvegyen egy nagy, szerető család...

Érzem, hogy mosolyogsz csillagokon túlról,
Tudom, átlépted a mennyország kapuját.
Ki oly sokat adott nemes szívjóságból,
Nyugodjál békében aranyos Zsuzsikám!

BEREG MÁRIA**JÖJJ, TAVASZ!**

Jöjj, tavasz,
nyiss szerelmet nekem.
Télbe fagyott lelkemen,
zsongjon kikeleti varázs.
Kacagó kedvű szél,
szilaj vággyal öleljen át,
s szelíden csókolja
arcomat a nap.
Jöjj, szerelem,
nyiss nekem tavaszt!

TIPRÓDÁS A LÉTTTEL

Meguntam ezt a Földet,
tipródni a léttel, mely элем
naponta sarat görget,
és árnyakat feszít arcomra.
Lépteim nem jutnak sehova.
Mint sínek mellett a kövek
úgy rezonálok, míg az élet
vágyaím fölött átsiet,
és egyre messzebb viszi a fényt.
Meghajlok a kereszttemért.

ILYEN A VÉG

Ilyen a vég,
mormogom magamban,
alszik a remény,
csak az óra kattog
az éj fekete szemén.
Csitulj gondolat,
takard be magad,
vánkosod legyen a holnap,
hol hited ébreszti majd
friss hajnali harmat.

MOLNÁR ETELKA**TILTOTT SZERELEM**

Szemsugarad záporában
olykor-olykor én is álltam.
Kápráztatott csókod, könnyed –,
becsuktál, mint megunt könnyvet,

Ajkamon már nincs bocsánat,
csókod a csókomra száradt.

Még szóként is tiltva voltál,
tiltott tőlem titkos zsoltár...
Mégis, mégis megcsodállak
téged!
akit titkolnálak.

KECSKÉS BORBÁLA**TÚZ**

Tűz, tűz, fényes tűz,
Ó, mily gyakran elbűvölsz!
Tűz, tűz, aranyló,
Tűző napfényt varázsló
Tűz, tűz, pattanó,
Nyelved forrón nyaldosó
Tűz, tűz, duruzsló,
Fa illatát bocsátó
Tűz, tűz, vöröslő,
Dermedtséget szüntető
Tűz, tűz, parázsló,
Minden rosszat hamvasztó
Tűz, tűz, táncoló,
Tündérmesét suttogó
Tűz, tűz, lángoló,
Melegséget csiholó,
Tűz, tűz, dúdoló,
Dallamával altató
Tűz, tűz, lobbanó,
Mélybe bukva elhaló.

MOLNÁR ETELKA**ELJÖN AZ ÍTÉLET**

Minden olyan sötét,
talán ítéletre készül az Ég?
Mennyi bűn, mocsok,
szinte hallom,
hogyan tocsog a sár,
miben az ember
idélent jár.
Nem félek az ítélettől,
Veled vagyok szeretetből.
Ha majd a Föld,
s az Ég egybefolynak,
ítéletre emeled ujjad,
követődöt magad
mellett tudjad.
Mert visszatartani
tovább már nem lehet
ezt a bűnt büntető
Isteni Kezet

PAPP JUDIT**BÍZTATÓ**

Utazz, utazz ifjúság!
Nyíljon néked száz virág,
táruljon fel a világ!

Hátizsákkal, repülővel,
gyalogosan, vonaton,
biciklivel vagy hajóval,
nem változtat dolgokon.

Szívj magadba minden szépet,
fogadd be a MINDENSÉGET!
Minden szépet, amit láttál,
s örökre szívedbe zártál.

Utazz netán kedveseddel,
jó baráttal, ellenséggel.
A világot ha bejárod
önmagadat tán megtalálod.

A világ egy csodavilág,
mindenfelé sok-sok virág,
más-más népek, más szokások.
Szokásaik még kiásod,
értékrendjük magadba zárod,
megváltoztatod saját világod.

Neked hullámoznak
a vizek, tengerek,
neked meredeznek
magasba a hegyek.

Tied lesz az Alföld
végtelen határa,
a sok katedrális
rejtelmes világa.

Múzeumok kincse,
könyvtárak titkai.
Emberek jóléte,
emberek nincsei.

Értékrended ne tükrözze másét,
de mutasd meg szemszögedből
az egész világét.

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF**DIANA LELKED, OH DIANA**

Őzként futok csöndes tájban
Nyilad készre van húrozva
Milyen vadász vagy, ha sajnálsz?!
Lőj már, ne kegyelmezz soha!
Akarom, hogy úgy cipelj majd,
Mintha áldozatod lennék,
Úgyis a szívedhez nőttem,
Legyél hozzám nagyon gyengéd.

HAJDRIK-PATÓ SELAM**BÉKE ÉS VIHAR**

Lelkemben vihar s különös béke
Ezüstport kavár jövőnk emléke
Simogatásod szelíd villáma
Csillagkezedből borít világba

Mennykövek hangjában
A Föld szíve dobog
Szemed Szűz mélyében
Éberem álmodott
Látomásod kísért
És szegez magára
Mint rejtjeles létünk
Legősibb varázsa

Eleven sziklád vizét szomjazom
Sejtelmes kutad ajzó oltalom
Különös vihar s béke lelkemben
– Mily gyűrűd foglalt körébe engem?

Keczely Gabriella: Asszony (fotó)

KÖVES L. IMRE**AZ ÁLOMFEJTÉS BIZONYSÁGA**

Kelemennek rossz éjszakája volt. Sokat forgolódott ágyában, amíg el tudott aludni. Éjfél tájban azonban felébredt, és egy órán keresztül nézte a tévét, mire újból erőt vett rajta az álmoság.

Összevissza álmodott mindenfélét, de reggel az egészéből csak arra a csúnya jelenetre emlékezett tisztán, amikor belelépett abba a sárgásbarna ürülékbe, és hiába próbálta letörölni a cipőjét, képtelen volt rá, akárhogy erőlködött, a keze bénán ellenállt akarátának.

Panaszkodva mesélte feleségének nyugtalan éjszakáját, a furcsa álom visszataszító történéssel.

— Te Kelemen! Az álmoskönyv szerint ez szerencsét jelent — mondta az asszony nevetve.

Férje megrándította vállát, és legyintett hozzá, mert nem hitt az efféle szóbeszédben. Mégis nem sokkal útjára indulása után a buszmegálló előtt egy ötvenforintost talált. Megtörölgette, és betette a zsebébe. Amíg ezzel foglalatostkodott, elment előtte az autóbussz. A következő járatra várakozva egy kéregető szólította meg. Úgy gondolta, hogy a talált pénzzel enyhít a szerencsétlen gondján, nekiadta az ötvenest. Időközben egy régi ismerőse érkezett a megállóba, egyenesen hozzá tartva örömet fejezte ki a találkozás miatt. Lelkendezése végén kiderült, meg van szorulva, és a régi ismeretség kihasználva mondvacsinált ürüggyel kétszáz forintot kért tőle kölcsön. Kelemen ugyan tisztában volt az illető piás természetével, némi habozás után odaadta neki a pénzt, majd az időközben befutott busszal a fő térre ért. Ott az ügyintézés sorrendjét fontolgatta, amikor egy rokonával találta magát szembe.

— Jaj de jó, hogy összefutottunk, öregem! — ujjongott a közeli családtag — Képzeld, az asszonyom annyi megbízást adott, hogy kifutottam a pénzemből. Segíts ki, kérlek, egy ezressel, hét végén majd felviszem hozzátok.

Kelemen bosszúságát palástolva leszurkolta az ezer forintot a kedves rokonnak.

Magára maradvá felesége álomfejtő következtetését elemezve szomorúan állapította meg, hogy nála e téren fordítva működnek a dolgok, a másnak szerencsét hozó álomkép neki nem hoz pénzt, hanem elviszi a meglévőt is. Ez kissé elszomorította, és eredeti céljától eltérően másfelé vette útját, arra gondolt, talán ezzel megváltozik a rosszul munkáló folyamat.

A nagyáruház elé érve a fellobogózott bejáraton akadt meg tekintete:

„JUBILEUMI HÉT NAGY ÁRENGEDMÉNYEKKEL!” — hirdette a transzparens.

Gondolt egyet, és bement az üzletbe. Elhatározta, elkölti maradék forintjait valami használható cikkre, ezzel megóvjá pénztárcáját a legközelebbi tarháló megkopasztó törekvéstől.

Az ajtón belépvé gálába öltözött személyzet sorfalába ütközött, és kamerák össztüzével kényszerült szembenézni. Ettől zavarba jött, azt hitte, valami magas rangú vendéget várnak, a polgármestert, netán a kereskedelmi minisztert. Tévedett, mert amikor belépett az eladótérbe, egy elegáns férfi hozzálépett, és mosolyogva így szólt:

— Tisztelt uram! Üdvözöljük Önt mint áruházunk egy-milliomodik vásárlóját! Engedje meg, hogy átnyújtsam Önnek a ötvenezer forintról szóló vásárlási utalványt társaságunk nevében.

Örömmel köszönte meg a váratlan ajándékot, mire körülvették az újságírók, és villanófények közepette kilétét tudakolták. Azután az egyik riporter feltette a kérdést:

— Mit vásárol az utalványon szereplő összegért?

Kelemen némi gondolkodás után válaszolt.

— Mindenek előtt egy álmoskönyvet veszek, a többit megbeszélem a feleséggel — jelentette ki a körülállók nagy csodálkozására.

DEMETER SÁNDOR

SZÜRKÜLET

A kerítésen csend ül, s szürke ég,
az esti csendben kigyúl egy ablak,
a csend remeg, most minden hallgat,
levél hull le az ágról szerteszt,
kinézek és én hallgatom a csendet,
úgy bámulok, akár egy néma gyermek,
mint a félve szálló szürke emlékek,
hol rozsda-szín kert nyugovóra tér.

A kerítésen alvó, szürke ég,
hol a csend remeg ködbe veszve,
a régmúlt ködébe, messze-messze,
egy kép, egy pillanatra felnevet még,
a szellő ködöt tépáz, majd elsurran,
és száraz levélcsonk fű halkan,
hol rozsda-szín kert nyugovóra tér,
ez régi játék, ostoba, s fanyar.

A kerítésen alvó, szürke ég,
lágyan vonul nyomában a pusztaság,
s a rengeteg a mélyén köszönti,
hosszú szakállát a csend lengeti,
mintha a nemlét venné magába,
roppant karja szórná álomsírba,
enyhe ködökbe boruló némaság
egy alvó, szürke ég jelenik meg.

A fény is kialszik, s jó a néma csend,
száll, mint gondolat most a csend,
a messzeségre omlik a sötét,
esteli légben ott reszket a csend,
amely betakarja palásttal a tájat,
körülvesz a mély, lomha sötétség,
holt arccal áthalad a vaksötét éj,
lassan leszáll a tehetetlen csend,
és úgy lépdelünk tovább, csendben.

ROVNI EMESE

TÉNYKEDÉS

ég felé mered
a strucc hátsóján a toll
tán ihletre vágyik

MAGYAR MAGDA

FECSKE

Mint kilőtt nyílvesző
 A jeltelen pályán
 Röppen kicsi teste
 Arany nap sugárán,
 Kikeletet dalol,
 Építi a fészket,
 Csillagszemű párja
 Vele tart a létért.
 Négy fehér imába
 Örök reményt lopva
 Csórében a holnap
 Erő-hitét hordja,
 Tanítja a jövőt
 Táncot járni délben,
 Örömmel lehelni
 A végtelen kékben.
 Fekete kabátban
 Fekszik őszi szélre,
 Dallam szárnyán jön majd
 Tavasz ölelésre.

HORIZONT

Fáradt arcú fellegek
 Tisztító esti tűzben égnek.
 Hajnalra szél jöttét ígérek,
 Dúsan pergő könnyeket,
 Fénytelen távoli kék eget.

Mintha értenék az életet.

VALÓSÁG

Könnycseppet dajkál
 Csalóka rózsaszín álom
 Öröm-küszöbön
 Az időt hálóba zárom
 Sebes kis folyón
 Dióhéj ladikban ülve
 Vágyhangú álmom
 Szökött perc könnyeit szülte.

ROVNI EMESE

FRISSÍTŐ PERMET HULL ÁTOK HELYETT

Rózsaszín-fehér vidámságotok
 úgy zsi bong át belém,
 mint az oly régen érzett,
 letűnt illat a gyermekkoromból,
 amikor a sokszor megcsodált
 locsoló kocsim nyomát követtem
 az erkélyünkről bávatagon.
 Az álmosan fülledt, nehéz,
 kórosan poros nyári napokon
 végig dőcögött szűk kis utcánkon,
 s én zömök, sárga testéből
 ittam hormonom,
 mely tíz évesen is már
 a szerelemmel volt rokon.
 Köveim közül lassan kizöldülök,
 hitemet újra ott keresem,
 ahol hagytam,
 a hátsó ablakból kirázott
 szőnyegek piszkától redves,
 mégis kedves játszó-udvaron.
 Odavitem minden bánatom,
 ahonnan sírva ügettem föl
 a lépcsőfokokon, mert
 rám tojt egy galamb –
 megérintve legalább végre...
 Csak most tudom,
 mennyire édes terhet
 viseltem egykoron...
 Gyufával játszani veszélyes,
 – mondják –
 de ezt a szokásom
 elhagyni sosem fogom,
 s ha elnyűtt is ócska kalapom,
 ma újra előveszem,
 és a fejemre dobom!

*****   ****   *****

Gy. Feige Márta: Orchidea (fotó)

GY. FEIGE MÁRTA

Lehet-e...?

Mások boldogtalansága lehet-e a saját boldogságom ára...?
 Én nem tudok másnak szenvedést,
 fájdalmat okozni,
 nem tudok önző és kegyetlen se lenni.
 Lezárom a múltat – ha kell –
 hétszer hét lakattal,
 s megpróbálok élni, békében – magammal.
 Magammal békében; nélkülöd, tudok-e?
 A be nem gyógyult sebek – kivált a lelkiek –
 nagyon érzékenyek. Mintha izzó parázssal
 égetnék a szívem...
 Mások boldogtalansága lehet-e a saját boldogságom ára...?

Gy. Feige Márta: Hóvirág (fotó)

SZÁDVÁRY MARGIT

EGÉRLAKOMA

A kis egér vígan van,
 nincs itthon a macska.
 Ugrabugrál örömeiben,
 mint egy kis halacska.

Sajtot rágszál a kamrában,
 szalonnabőrt, almát.
 Begyűjt minden ennivalót,
 csodálja nagy halmát.

A nagy halom, mint egy nagy fal
 eltakarja a surranó macskát,
 ha nincs sajtlyuk és egérlyuk,
 bíz ott hagyja a fülét s a farkát.

Földesi Erzsébet: 2008 június (festmény)

Földesi Erzsébet festménye

SÓLYOM ZOLTÁN

ÁRVA HÁZAK

Elszállt az élet, az égi fénybe,
Léte birtokát, itt hagyta örökre.
Mi volt eddig nemzedékek vára,
Nincs benne élet, ajtaja zárva.
Fészekvult és édes meleg otthon,
Hogy a boldogság, legyen, hol lakjon.

Dajkált utódok, igénye már más,
A régi avult, az ujj meg márkás.
Mevetve dobnak fátylat a múltra,
Hűvös szívektől ne várjon jobbra,
Így hullik porba, őseiknek vára,
Régen fénylett most, elhagyott árva.

Bár a lelkek új hazára letek,
Földi vagyonuk, kihalt házak lettek.
Hült kémények, elvadult udvarok,
Váltják egymást, hajnalok alkonyok.
A némaság lakja, és rideg enyészet,
Árva házakban, árvák az emlékek.

Házak várják hősként, a halált,
Ki állták évszázadok viharát.
Növények dacolnak viharokkal,
Dülő kerítés a korhadással.
Emberi lélek az Isten hagyatéka,
Árva házak a föld martaléka.

Magyari Margit: Budai látkép az ORFI teraszáról (fotó)

KÖRMENDI JUDIT

A NEGYVEN RABLÓ

Éveim, véreim, hát elhagytok engem?
Éveim, véreim, hát mi rosszat tettem?
Születtem, éltem... Elvettem? Adtam?
Mondd, Isten, a delet túlhaladtam?
Boldoggá kit tettem, mikor megszülettem?
Anyámat, apámat, az ő véréit,
egy kis vidéki ház népét?
Ki örült igazán, hogy felserdültem?
A háznépéből korán kiperdültem?
Milyen volt tanítani engem?
Ugye nem romboltam, ha építhettem?
Mondd, mikor lettem érett?
Mikor a gyermekkorom semmivé lett?
Amikor tudtam, miért tanultam?
Mikor embert teremtettem, s nem tudtam?
Ki mondja meg, mikor lettem felnőtt?
Mikor imára borultam egy csecsemő előtt?
Voltam egyáltalán szerelmes?
Vagy csak feláldozón kegyelmes... ?
Mikor szeret az ember igazán?
Ha nem tud élni nélküle?
Vagy tudni kell, készülök-e?
És tudnál, ha ő azt akarná?

... Ha mindent meguntam, mit tegyek?
Unalmas leszek, ha én engedek?
Ha szakadékba megyek, ki kiált megálljt?
Ha csalok, hazudok, az kinek fáj?
Csodál-e engem valaki,
ahogy én csodálom naponta?
Szolgál-e megbocsátó szeretettel
a megbocsátó bizalomra...?
Gondol-e rám, miközben tanít,
hogy átadjon szeretetéből valamit?
ír-e verset sötét éjjel?
Szeret-e oly teljességgel...?

Mi lesz, ha minden jó elillan belőlem?
Semmivé válik, amiért küzdöttem?
Hová rejtsem szégyentől lángoló arcom,
Ha veszíteni érzem békeharcom?
Honnan az erő, amivel újrakezdem?
Hogyan kell egészé tenni a dolgokat?
Mondd, amikor kellenél, hol vagy, Isten?
Vajon szétosztottam minden kincsem?

A nő: csupa kérdés. A válasz: a férfi.
Aki a lét összes titkát érti.

Várady Erzsébet: Vízión és lelemény c alkotása

Földesi Erzsébet alkotása

BULTHER BEATRIX

MÁSİK ÉLET

Hiába kérném, hogy enyém légy,
de én sosem lehetek a tiéd.
Bárcsak lenne egy másik élet,
amelyben feltétel nélkül szerethetnék!

(a Hungária Általános Iskola 13 éves tanulója, mint vendég)

KÁDI PÉTER

PÁR SZÓ A KEDVESHEZ

Tudom, ki vagy, mert a szemedbe néztem.
Láttam belső világod titkait.
Tudom, kivaagy, mert hozzád értem.
S éreztem bőröd apró rezgéshullámaid.

Tudod-e, ki vagyok arany bogár?
Egy férfi, aki feléd hajolt.
Tudod-e, ki vagyok forró napsugár?
Egy titok, melyhez egy kulcs adatott.

Ha megcirógatlak, szinte a lelked érzem.
Lehelj rám gyengéden, kedvesem!
Ha átadom magam, figyeld a szívverésem.
Óceánmélységű áramlata van.

Nem kell, hogy szólj! Mozdulataidból
értek.
Majd megszólítalak, ha közelebb vagy
hozzám.

Magyar Margit: „Három grácia” (fotó)

SITKU RÓBERT

BARÁTOMNAK

születésnapjára

Nem a nagy szavakban rejlik,
nem a filozófiák,
nem tanok és elméletek
rejtik önmagad nyitját.

Adva van egy ajtó és kulcs,
zár is van itt valahol,
s minden sejted egy irányba
rohan, szalad, zakatol.

Lefektetett sínek nélkül
halad-halad a vonat,
senki más, csak te tudhatod
az összes lábnyomodat.

Hány megálló, üres peron
és elsuhanó vidék...
Mindent láthatsz, mindent láss meg,
így senki nem látta még.

Kotaszek Hedvig: Csorba tó

BOÓR JÁNOS

KIRÁNDULÁS

Pipázik a lyukas zseb
semmi a bagója.
Kirándul a hátizsák
erdőnek manója.

Kilesett a vidám szó
fázik még a hajnal.
Fülíg ér a biztató,
sétálgat a dallam.

Reggelizik a falat
forrásvíz a szomszárja.
Meleget szűr fent a nap
lapos a golyója.

Lombok árnya sepreget,
belebújt a holnap.
Madárdal is integet,
tavasz lett a tolvaj.

Kotaszek Hedvig: Három a kislány

WEÖRES SÁNDOR**NAPLÓJEGYZET**

Egy idő óta érzem magamban:
kezdem sajnálni mástól, mi enyém.
Ki bármit bárkinek örömmel adtam,
fösvénység bujkál vérem rejtekén.

Ha jössz: ebéddel, borral megkínállak
s valami visszavonná sírva bennem.
Szívemben bujkál egy vézna vadállat,
mint kullogó farkas a rengetegben.

A durva földi-jóhoz mi közöm,
ki égi dolgok közelében élek?
A hajlam nem kérdi: üvöltve jön,
sápadtan reszket előtte a lélek.

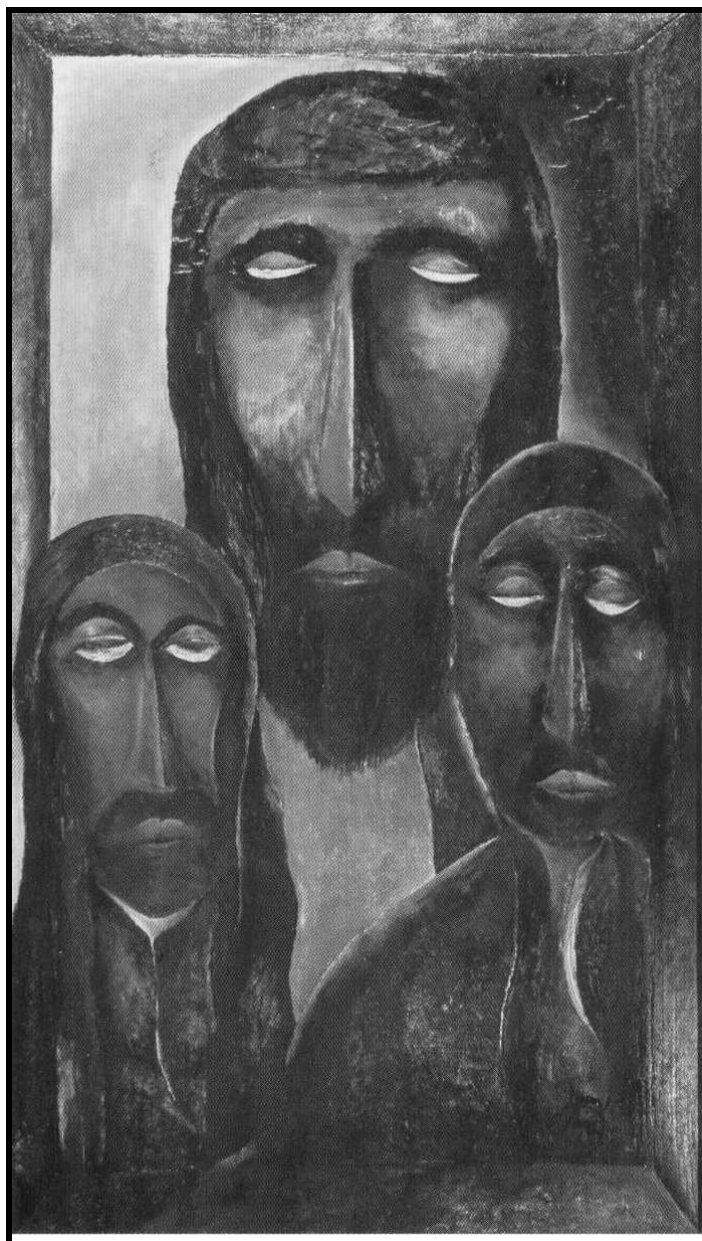
E vers szerzője olyan vágya lenni,
kit földi öröm sose melegít,
kinek másokra nincs szüksége semmi,
s mert vágytalan, hát másokon segít.

Mint ki az Úrnak épít palotát
s egyszer csak hall a mélyből gyöngé neszt,
és kőlapok közt, padló-résen át
a talaj nedve csörgedezni kezd:

megvallom, így járok újra meg újra,
ki önmagamban szentéjt építek.
Falamat a forrás sziszegve fúrja,
s hol hó repeszi, hol meg a hideg.

PAYER IMRE**TINTAKÉK**

Tintakék az ég este nyolc előtt.
Július van. Most. 2-es villamos.
Nézek egy csinost. Ő is visszanez.
Van még: a Dunapart. Üde levegő.
Még: mélyre szívom. Még: kiengedem.
Addig, amíg. A puha, végleges
áramszünet: még nem. Még tintakék.
Meg ki tudja azt, melyik megálló.
Melyik év, ki tudja? —

*Varga Ödön Tibor (EDMUND):
... és a két lator
2006, akril, falap, 72x40 cm*

FETYKÓ JUDIT**BARÁTNŐK**

unalmas, kisszerű, összeillő
motívumok erősítik egymást
ezerszer hallott sirámok, nyöszörgő
tehetetlenség, tenni nem akarás.
Elég!

KEDVES TAGTÁRSAK!

Tájékoztatlak benneteket, hogy az interneten több irodalmi lista működik, melyeknek magam is tagja vagyok. Ezek egy része tagdíjas.

Az elérési helyek:

<http://www.kalaka.com/>

<http://retsag.net/helikon/>

baratok2000@yahoo.com

irodalom@yahoo.com

MIAMI_M@yahoo.com

Akit érdekel, és tud az interneten küldeni a műveiből, látogassa meg ezeket a helyeket, és vegye fel a kapcsolatot a számára érdekesnek mutatkozóval.

Főszerkesztő

PROSSZER G. JÚLIA

ÉJSZAKA

Éjszaka van és téged idézlek.
A félhomályban hunyorogva nézlek —
Hiányzik hangod, becézésed, csókod,
sok lett a gondom
összevissza szántja
homlokom...
Éjfél elmúlt és téged idézlek:
egy percre ébredj fel, arra kérlek, legyél
ha más nem, hát fényem.

Téged idézlek, mikor ijeszt a holnap á
Hol vagy?

AZ AKIOSZ 2009-
BEN 20 ÉVES

V. HEGEDŰS ZSUZSA

REKVIEM — ÖNMAGAMÉRT

Kőtáblák, sírhantok, fejfák; —
béke, nyugalom, csend,
magányomban olykor
közétek temetkezem.

Virágok, koszorúk,
hamvadó gyertyák
nem díszítik síromat,
csak a hervadó szerelem.

Balogh János: Nefretiti (drótrajz)

MAGYAR MAGDA

A VÁNDOR

Álmos, csendes délután
Az eső lassan szitálni kezd,
Nézem az ablakon át
E gördülő könnycseppeket.

Szürke fellegkabátban
Az utcán fáradtan erre jön,
Kalapját szemére húzva
Ősz-apó békésen rám köszön.

HORVÁTH-HOITSY EDIT**JÚDÁS KÖTELE**

Júdás fájalmát csak a kötél érti:
 a durva kender nekem kegyelem.
 A mellőzöttet minden, mint tövis, sérti —
 s ha szertelen
 sóvárgása és kielégítetlen
 — mert így szerette:
 féltékenyen és irigyen —,
 a sértés már gyulladt kelés lesz,
 és napról-napra s egyre jobban éget —
 hát — ütni kell, s bár fáj az árulás,
 hosszú megalkuvásnál nem fáj jobban.
 Elárultam Őt — így jutottam
 keserves kárpótláshoz —, ó, Uram!
 Te, Mindentudó, hogy ne tudad volna,
 hogy Júdásod boldogtalan...?!
 Hogy lábad nyomát is csókolta,
 amíg Te azt a nyálasszájút,
 azt a siheder, buta Jánost
 becézted —, míg reám
 alig esett egy pillantásod!
 Pedig szívem ölelésedre vágyott!
 Ó, anyai éjszakán
 lestem én csöndes virrasztásod.
 Atyáddal — mondhatatlan szépen —
 beszéltél, és én elbűvölten néztem
 édes arcod a föld-feletti fényben.
 Ajkam kiszáradt, nyelvem leapadt,
 és tűzgolyó lett fáradt két szemem.
 Jaj, Istenem!
 Ez a kötél itt egyedüli jóbarátom.
 Szoríts, hurok! Csak várom, egyre várom,
 hogy legyen végre vége!
 Másé az Isten szövetsége,
 hát szövetséget kötök most veled!
 Szegény Júdás! Ezt a nevet
 anya nem adja többé magzatának —,
 viselni nem kívánja senki.
 Én szerelmem!
 érzem keresztedet
 egész súlyával vállaimra esni!
 Júdás nem most lett átkozott:
 ő az volt már az anyaméhben...
 Én tettem, mire rendeltettem —,
 így követelte küldetésem!
 Merthogy hiba nem csúszhatott
 az isteni elrendelésbe:
 eldöntött terv szerint

el is végeztem rút feladatomban,
 s a Drága Test már ott függ a Kereszten...
 Kötél! — Júdáshoz légy irgalmas,
 te akitől oly sokan félnek —
 de rettenetes csak az Isten!
 Kérlek,
 segítsd át ezt a nyomorultat
 oda, hol szégyen, megbánás és
 fájdalom sincsen...
 Csak a magány — a végeérhetetlen...

RADNÓTI MIKLÓS**TÖREDÉK**

Oly korban éltem én e földön,
 mikor az ember úgy elaljasult,
 hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
 s míg balhitekben hitt s tajtékzott téveteg,
 befönták életét vad kényszerképzetek.
 Oly korban éltem én e földön,
 mikor besúgni érdem volt s a gyilkos,
 az áruló, a rabló volt a hős, -
 s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest,
 már azt is gyűlölték, akár a pestisest.
 Oly korban éltem én e földön,
 mikor ki szót emelt, az bujhatott,
 s rághatta szégyenében ökleit, -
 az ország megvadult s egy rémes végzetten
 vigyorgott vértől és mocsoktól részegen.
 Oly korban éltem én e földön,
 mikor gyermeknek átok volt az anyja,
 s az asszony boldog volt, ha elvetélt,
 az élő írigylé a férges síri holtat,
 míg habzott asztalán a sűrű méregoldat.
 .....
 .....
 Oly korban éltem én e földön,
 mikor a költő is csak hallgatott,
 és várta, hogy talán megszólal újra -
 mert méltó átkot itt úgysem mondhatna más, -
 a rettentő szavak tudósa, Ésaías.
 .....

1944. május 19.

HÍREK HÍREK HÍREK

VÁLTOZÁSOK AZ AKIOSZ VEZETÉSÉBEN:

2008. július 18-án, az előre meghirdetett országos találkozón a rendkívüli közgyűlés egyhangú szavazással az alábbi változásokat hozta a Szövetség vezetésében:

AKIOSZ mb. elnöke:

Gróber Lajosné **Pécsi Éva**
T.: 06 20 / 777 63 03
06 1 282 74 86

Elnöki fogadóóra:

Hétköznapokon, vezetékes telefonon való előzetes egyeztetés után.

Az AKIOSZ alelnöke:

Prosszer G. Júlia

Pécsi Éva mb elnök megbízta

— a **titkári** feladatok ellátásával dr. Bárdosné **Fetykó Juditot**
— a Szövetség **ellenőrző bizottságának** vezetésével **Varga Zoltánt**

Az AKIOSZ ADÓSZÁMA:

18048470 - 1 – 43

AZ **ADÓ 1 % -ának** erre a számra való átutalási lehetősége a 2009-es évben ismét lehetséges lesz terveink szerint.

Az AKIOSZ SZÉKHELYE:

1192 Budapest, Hungária út 42.sz. Fsz. 6
T.. 06 1 282 74 86 06 20 / 777 63 03

AZ AKIOSZ BANKSZÁMLASZÁMA

a Budapest Banknál:

10103843-74632700-00000001

TAGDÍJ 2009-ben: 4500 Ft, melyet 2009. március 15-ig fizeti be az, aki a Szövetség tagja kíván maradni a tárgyévben. A tagdíj be nem fizetése automatikus kizárással jár. A tagdíj részletekben vagy csökkentett összegben való befizetésére kizárólag elnöki írásos engedéllyel(!)

Továbbá:

Akik nem fizették be a teljes évi tagdíjat, azok műveit nem jelentetjük meg kiadványainkban.

Azoknak, akiknek tagsága megszakadt bármely ok miatt, (tagdíj nem fizetése, kilépés), ismét belépési nyilatkozatot kell kitölteniük, melyet az AKIOSZ elnökétől kérhetnek.

ANTOLÓGIA 2009

Az antológiában egy szerzőtől minimum 2 oldal, maximum 4 oldal jelenhet meg. A művek beküldési határideje (ami a lapzárta): 2009. április 18-a.

Az AKIOSZ bármely kiadványában esetleg megjelenő plágiumért a mű szerzője vállal felelősséget. A szerkesztőség ebből a szempontból nem vizsgálja az alkotásokat. a plagizálás azonnali és végleges kizárással jár.

Azok az alkotók szerepelhetnek az antológiában, akik az éves tagdíjat a fenti határidőre befizették; valamint az antológia kéziratának leadási határidejéig beléptek a Szövetségbe és a tagdíjat befizették — a banki feladás másolatát az elnöknek postai úton eljuttatták.

Minden anyaghoz kérünk mellékelni 10-15 sornyi szakmai önéletrajzot és 1 db 10,5cmx14,5cm-es fotót, ami lehet amatőr felvétel is, a fotó hátulján a név, adatok szerepeljenek (e két utóbbi megjelenéséért nem kell fizetni!)

Akik az antológiát személyesen nem tudják átvenni, vagy nem viszi el valaki részükre, azoknak a **postaköltség kötetenként minimum 600 Ft/kötet** (ha nem emelkednek a postai költségek a következő évben; akik ennek a kérésnek nem tesznek eleget, utánvételt kapják meg az antológiát)

Az antológia tervezett önköltsége

Fekete-fehér: 3500 Ft/oldal

Színes: 6000 Ft/oldal — egy oldalon maximum 4 db álló, vagy 2 db fekvő kép helyezhető el.

2009-ben az AKIOSZ 20 ÉVES**ORSZÁGOS TALÁLKOZÓ —
2009
LEÁNYFALU
2009 JÚLIUS 10 - 11 - 12.****A HELY LEFOGLALÁSA.**

Aki részt akar venni jubileumi találkozón, annak ezt előre kell jeleznie PÉCSI ÉVA mb elnöknél telefonon

(T.: 06 1 282 74 86, 06 20 / 777 63 03)

a részletek és az elhelyezés érdekében.

Határidő: 2009. április 30.

Minden jelentkezőnek 2000 Ft/fő előleget kell befizetnie, mely átutalásra kerül a leányfalui Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház részére.

Akik a találkozón nem vesznek részt, az előleget nem kapják vissza.

A szobabeosztások miatt sürgősen kérjük az igényeket az AKIOSZ elnökének telefonon leadni!

Költségek:**Szállás:** 3000 Ft/nap**Reggeli:** 600 Ft alkalmanként**Ebéd:** 1100 Ft alkalmanként**Vacsora:** 800 Ft alkalmanként

(az előlegként befizetett 2000 Ft természetesen levonódik a végösszezből)

Aki nem tarja be a jelentkezési határidő, vagy csak a helyszínen jelenti be részvételi igényét, azt nem tudja a Ház fogadni.

2009 AUGUSZTUSÁBAN VÁRHATÓAN

KÉPZŐMŰVÉSZTI TÁBOR NYÍLIK**PÉCSETT**

A TÁBORBAN VALÓ RÉSZVÉTELRE
JELENTKEZNI LEHET

PAPP JUDITNÁL7624 PÉCS
ATTILA ÚT 4.TEL: 06 72 336 495
MOBIL: 06 20 386 13 09**CSAK AKIOSZ-TAG****KÉPZŐMŰVÉSEK VEHETNEK RÉSZT**

TARTALOM JEGYZÉK

ALDOBOLYI NAGY ETELKA <i>Eger</i>	15, 22., 28
ASZALÓS ZSUZSA † <i>Fonyód</i>	16
B. KOVÁCS ILONA KATALIN <i>Kuncsorba</i>	26
B. MENYHEI MÁRIA <i>Dunaföldvár</i>	34
B. SZABÓ ANNAMÁRI SZANNI <i>Budapest</i>	2, 35
B. TÓKÉS MÁRIA <i>Ózd</i>	21
BALOGH JÁNOS <i>Budapest</i>	2, 6, 24, 32, 33, 34, 58
BALOGH ÖRSE <i>Orosháza</i>	19, 21
BÁRDOS LÁSZLÓ <i>Budapest</i>	37
BARÁTI MOLNÁR LÓRÁNT <i>Győr</i>	14
BECSKEREKI IMRE GRÓG <i>Kuncsorba</i>	25
BEREG MÁRIA <i>Debrecen</i>	48
BIBLIÁK KRISZTINA <i>Nyíregyháza</i>	18
BOCSY ILONA <i>Velence</i>	26, 40
BODNÁR LÁSZLÓ <i>Sátoraljaújhely</i>	32
BOÓR JÁNOS <i>Dunaújváros</i>	39, 56
BOR ISTVÁN IVÁN <i>Budapest</i>	65
BORSÓS KÁROLY <i>Budaörs</i>	27
BULTHER BEATRIX <i>Budapest</i> ..... (vendég-alkotó).....	55
CS. HAJDÚ ILONA <i>Nyárfás</i>	25, 34
CS. SZABÓ PIROSKA <i>Sárrétudvari</i>	31
CSEH SAROLTA † <i>Veszprém</i>	34
CSORBA BERTALAN <i>Rakamaz</i>	39
DELI ÉVA <i>Budapest</i>	13
DEMETER SÁNDOR <i>Nyíregyháza</i>	5, 10, 51
DOMOKOS IMRE.....	9
EDMUND, VARGA ÖDÖN <i>Szentendre</i>	57, 66
ÉLES ÁRPÁD <i>Budapest</i>	5
FARKAS ANDRÁS <i>Nyíregyháza</i>	7
FARKAS ELEONOÓRA <i>Sajónémeti</i>	18
FETYKÓ JUDIT <i>Budapest</i>	36, 57
FEYÉR MÁRIA <i>Budapest</i>	2
FÖLDESI ERZSÉBET.....	53, 55
GÁL TAMÁS <i>Dunaföldvár</i>	34
GÁSPÁR TIBOR <i>Ózd</i>	65
GONDOS GYULA <i>Kisvárdá</i>	23
GY. FEIGE MÁRTA <i>Budapest</i>	22, 53
HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF <i>Törökszentmiklós</i>	50
HAJDRIK-PATÓ SELAM <i>Törökszentmiklós</i>	50
HALÁSZ ERZSÉBET <i>Budapest</i>	19
HALÁSZ IMRE <i>Szigetszentmiklós</i>	24
HÉGEN DALMA <i>Hajdúbagos</i>	39
HORVÁTH-HOITSY EDIT † <i>Budapest</i>	36, 59
ILYÉS JÁNOS <i>Szolnok</i>	30
ILLYÉS TERÉZIA <i>Gyula</i>	65
KÁDI PÉTER.....	16, 56
KÁSAI ANNA <i>Dunakeszi</i> ???.	35
KECZELY GABRIELLA <i>Budapest</i>	43, 21, 47
KECSKÉS BORBÁLA <i>Abaujvevecser</i>	49
KEMÉNY JÁNOS <i>Budapest</i>	17, 33, 65
KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY <i>Ózd</i>	2, 20
KLASZÁN ERZSÉBET <i>Fonyód</i>	48
KLENCZNÉ FÖLDI ITÉN <i>Pécs</i>	35
KOMLÓSSY TÍMEI <i>Nyíregyháza</i>	40
KONZ ETA <i>Budapest</i>	2
KÓSA ANETT <i>Mátészalka</i>	40
KOTASZEK HEDVIG <i>Budapest</i>	6, 31, 43, 56

KRISTÁLY

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSZEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA 2009. ÁPRILIS

KÖRMENDI JUDIT <i>Szolnok</i>	54.
KÖVES L. IMRE <i>Pécs</i>	50
L. GÁL MÁRIA <i>Kótaj</i>	2, 10, 43
LÁNG EL PÉTER <i>Fonyód</i>	10
MAGYAR MAGDA <i>Hosszúpályi</i>	52, 58
MAGYARI MARGIT <i>Újfehértó</i>	2, 54, 55
MAKRAI MARA <i>Budapest</i>	44
MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA <i>Budapest</i>	65
MÁTHÉ GIZELLA <i>Várpalota</i>	41, 42
MEZEI ISTVÁN <i>Fonyód</i>	4
MEZEY MÁRIA MAGDOLNA†	2
MOLNÁR ETELKA <i>Baja</i>	48, 49
MURÁR TERÉZ <i>Budapest</i>	33, 65
N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA <i>Szigethalom</i>	2, 27, 28, 35
NAGY EDIT <i>Eger</i>	16
NAGYFENYVESI VALÉRIA <i>Fonyód</i>	38
NÉMETH SÁNDOR <i>Budapest</i>	11
NICZKY GÉZA <i>Sátoraljaújhely</i>	29
NIKL JÚLIANNA <i>Bakonya</i>	19
OROSZ ZOLTÁN <i>Nyíregyháza</i>	2, 8, 20, 31
OSVÁTH IMRE <i>Ajka</i>	20
PALLÁS FERENC <i>Debrecen</i>	1, 2
PAPP ANDRÁS <i>Alberttelep</i>	44
PAPP JUDIT <i>Pécs</i>	2, 4, 49,
PAYER IMRE <i>Budapest</i>	37, 57
PÉCSI ÉVA <i>Budapest</i>	38
PROSSZER G. JÚLIA <i>Újfehértó</i>	17, 29, 58
R. GYÖNGYÖSI KATALIN EDIT <i>Debrecen</i>	22
R. SÁROSSY RÓZSA <i>Tatabánya</i>	27
RÉPÁS ZOLTÁN <i>Debrecen</i>	22
ROVNI EMESE <i>Budapest</i>	43, 51, 52
RUDAS JUDIT <i>Budapest</i>	65
S. HUNYA BEÁTA <i>Tiszavasvári</i>	33
SEBŐK JÁNOS <i>Ormosbánya</i>	15
SITKU RÓBERT <i>Ófehértó</i>	19, 54
SOMMER EDIT <i>Kistarcsa</i>	41
SÓLYOM ZOLTÁN <i>Debrecen</i>	16, 54
SZABÓ LAJOS <i>Ibrány</i>	45
SZÁDVÁRY MARGIT <i>Baktakék</i>	42, 53
SZALAI ANIKÓ <i>Sajónémeti</i>	15
SZUNYOGH GIZELLA <i>Nyíregyháza</i>	47
T. SÁROSSY RÓZSA <i>Tatabánya</i>	9
TOKAJI MÁRTON <i>Debrecen</i>	44
TÓTH ZSUZSANNA SÁRA <i>Veszprém</i>	5
ÚJFALUSY TÓTH ENDRE <i>Szolnok</i>	42
UJLAKY KATALIN <i>Debrecen</i>	46
V. HEGEDŰS ZSUZSA <i>Debrecen</i>	43, 58
VAGYÓCZKI KATA <i>Budapest</i>	2
VÁRADI-KISS SZABOLCS <i>Gyöngyöspata</i>	32
VARGA ZOLTÁN <i>Jánd</i>	29, 42, 46, 47
VÁRADI ERZSÉBET	55
VÁRI HORVÁTH VERONIKA <i>Ajka</i>	45
VINCZE ZSUZSA <i>Baja</i>	2
VOLG ALEXANDRA <i>Fonyód</i>	8
W. TAKÁCS MARGIT <i>Budapest</i>	13
Z. FARKAS ERZSÉBET <i>Kazincbarcika</i>	10, 15
ZSIDAI NYERGES GIZI <i>Komló</i>	43

KRISTÁLY

IRODALMI ÉS KÉPZŐMŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

KRISTÁLY

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA 2009. ÁPRILIS

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA

Az AKIOSZ elnöke:

PÉCSI ÉVA mb
1192, Budapest, Hungária út 42. fsz. 6.
T.: 06 1 282 74 86
06 20 / 777 63 03

A központi Kristály jelen számának szerkesztői voltak:

Főszerkesztő:
FETKYÓ JUDIT
A szerkesztőség címe:
1144 Budapest, Csertő park 2/A IV/43.
06 1 364 15 46
06 30 448 99 06

Korrektor:
Dr. **BÁRDOS LÁSZLÓ** PhD
Az ELTE docense, tanár

Lektor:
Dr. **PAYER IMRE** PhD
Az ELTE óraadó tanára, újságíró

Felelős kiadó:
Az AKIOSZ ELNÖKE és
VEZETŐSÉGE

Az AKIOSZ regionális csoportjai:

DEBRECENI REGIONÁLIS CSOPORTOK:
Csoportvezetők:

Sólyom Zoltán
06 52 429 860   06 30 517 64 83

Tokaji Márton
06 52 418 615   06 30 504 09 47

NYÍREGYHÁZI REGIONÁLIS CSOPORT
Csoportvezető: Demeter Sándor
06 20 332 75 53

KELET-MAGYARORSZÁGI MAGAZIN (időszakos),
Főszerkesztő: Prosszer G. Júlia
06 20 317 24 03

AZOK A LAPOK ÉS CSOPORTOK, MELYEK
ÁTALAKULÓBAN, VAGY SZERVEZÉS ALATT
VANNAK, JELEN LAPUNKBAN MÉG NEM
SZEREPELNEK

20 ÉVES AZ AKIOSZ

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!

KIZÁRÓLAG ÍRÓGÉPEN ÍRT, SZÁMÍTÓGÉPBŐL KINYOMTATOTT KÉZIRATOT FOGADUNK EL KÖZLÉSRE. A KÉZIRATOT A SZERZŐNEK MINDEN OLDALON KÉZZEL ALÁ KELL ÍRNI, EZZEL ENGEDÉLYEZI A MEGJENTETÉSÉT ILLETVE IGAZOLJA, HOGY A MŰ SAJÁT MUNKÁJA; A KÉPEK HÁTSÓ OLDALÁRA KÉRJÜK AZ ALKOTÓ ALÁÍRÁSÁT, A KÉP CÍMÉT.

Kérjük minden alkotó, aki még nem küldte el: saját maga címére 2 db megcímzett és felbélyegzett borítékot, szíveskedjen az AKIOSZ székhelyének címére eljuttatni, illetve 2 db ugyanilyen borítékot a főszerkesztő címére

FIGYELEM!

A budapesti rendezvények időpontja minden hónap harmadik SZOMBATJÁN de. 11 órától du. 15 óráig. Színhelye: 2008 novemberétől: Hungária Általános Iskola, 1192, Budapest, Hungária út 36.

Megközelítés: a 3-as METRO Határ úti állomásától az 52-es villamossal a 2. megállónál kell leszállni, és onnan beszélteni

Kiadja a Folpress Nyomdaipari Kft.
Ügyvezető igazgató: Várlaki Imre
1145 Budapest, Bosnyák u. 20-22. tel.: 383 67 60 * www.folpress.hu * E-mail: folpress@t-online.hu

KRISTÁLY

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSZEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA 2009. ÁPRILIS

Ezek a képek az AKIOSZ 2009. március 21-i, alkotóink munkáiból közösen létrehozott kiállítás anyagát mutatják be –, (a fővárosi irányítás alatt álló) Hungária Általános Iskola falain belül –, tükrözik sokszínűségünket, alkotóink gazdag szín- és formavilágát, és nem utolsósorban az alkotói összefogást egy közös bemutatkozásért.

A kiállításról cikkek jelentek meg a helyi újságokban, a kerületi televízió riportot készített róla.

A későbbiekben a kiállítás alkotó-párok, egymást felváltva alkotók munkáival folytatódik

Történik ez az AKIOSZ 20. évében, 2009-ben, Budapesten.

Kádi Péter munkája

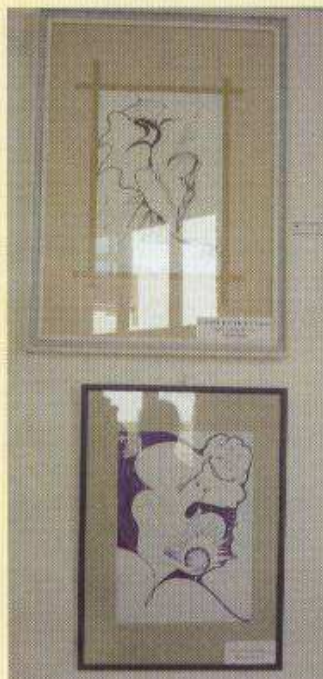
Gy. Feige Márta fotói

Murár Teréz fotói

Bor István Iván képei

Kotaszek Hedvig képei

Kemény János fotói

Keczely Gabriella fotói

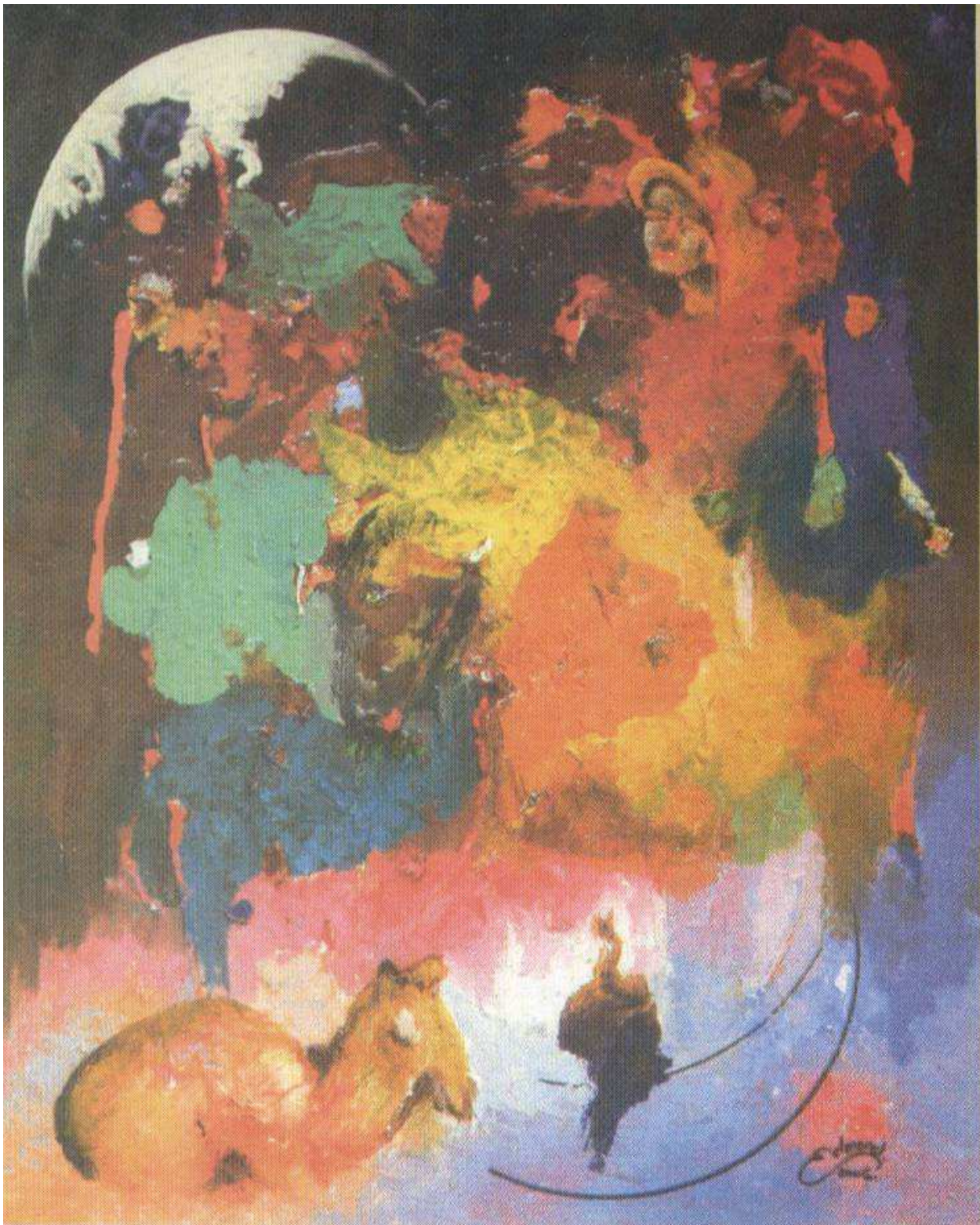
Gáspár Tibor fafaragásai

Rudas Judit festménye

Mándoki Halász Zsóka festményei

VARGA ÖDÖN TIBOR
(EDMUND)

Szellem-kép 2006., akril, karton, 50x40 cm